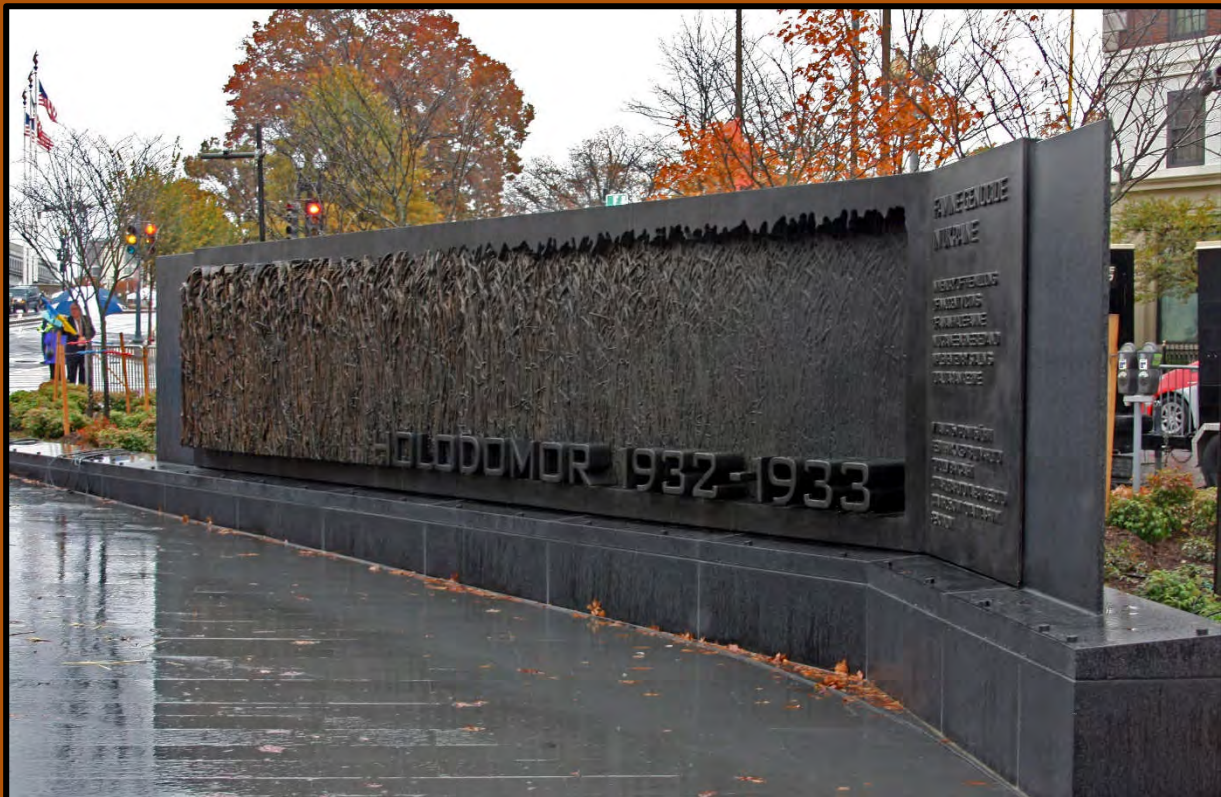

РІК LXXIII, Ч. 11 Листопад – 2016 – NOVEMBER № 11, VOL. LXXIII

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

РІК LXXIII Листопад Ч. 11

Головний редактор – **Лідія Слиж**
Англомовний редактор – **Тамара Стадниченко**
Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова СУА
Уляна Зінич, Святослава Гой-Стром,
Вірляна Ткач, Петруся Савчак,
Лариса Дармохвал (Україна)

“НАШЕ ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ РАЗ У МІСЯЦЬ (ОКРІМ СЕРПНЯ)

ISSN 0740-0225

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

A Non-profit Organization

“OUR LIFE”

Published since 1944

VOL. LXXIII NOVEMBER № 11

Editor-in-chief – **Lidia Slysh**
English-language editor – **Tamara Stadnychenko**

Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA President
Ulana Zynych, Sviatoslava Goy-Strom,
Virlana Tkacz, Petrusia Sawchak,
Larysa Darmokhval (Ukraine)

“OUR LIFE” IS PUBLISHED MONTHLY (EXCEPT AUGUST)

ЗМІСТ – CONTENTS

Лідія Слиж. Боже, благослови Америку	1
Маріянна Заяць. Ділимося вістками та думками	2
Оксана Пясецька, Віра Боднарук. «Наше членство – Наша сила» ..	4
Roxolana Misilo. Thoughts on My First Trip to Ukraine	5
Ірина Євдокименко. «Нація народжується біля дитячої колиски...» ..	8
Лариса Дармохвал. До історії Стипендійної Акції СУА (закінчення) ..	11
Наша обкладинка / Our Cover	14
Marianna Zajac. Sharing Thoughts, News & Views.	15
Лідія Купчик. Мовний парадокс українців	17
Лист Ольги Мазур	19
Доброчинність	20
Obituaries	24
Богдан Лепкий. Минеться ніч, розвієсь тьма. Видиш, брате мій	25
Діяльність округ і відділів СУА	26
Ihor Magun. Medical Myths Debunked	32
Guidelines for Submitting Articles to <i>Our Life</i>	33
Нашим дітям	34
Нам пишуть: Лист Ольги Тритяк	36
Guidelines for Submitting Photographs to <i>Our Life</i>	36

На обкладинці: *Лариса Курилас. Пам'ятник жертвам Голодомору 1932-33 рр. у Вашингтоні.*

On the cover: *Larysa Kurylas. Holodomor Memorial in Washington, D.C.*

- Редакція не завжди поділяє позицію авторів.
- Редакція дотримується правопису Г. Голоскевича.
- Передруки і переклади матеріалів дозволені за письмовою згодою редактора.
- За точність викладення фактів відповідає лише автор.
- Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.
- Редакція зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів.
- **ПРОСИМО НЕГАЙНО ПОВІДОМЛЯТИ АДМІНІСТРАЦІЮ ПРО ЗМІНИ АДРЕСИ – ЗМІНИ РОБИМО БЕЗКОШТОВНО.**
- **Посмертні згадки та знімки поміщуємо безкоштовно.**
- Просимо авторів присилати статті до **10 числа місяця.**
- Просимо авторів подавати свої **контактні інформації** зі статтями, щоб редакція могла до Вас звернутися в разі потреби.

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

**POSTMASTER – send address changes to:
“OUR LIFE”**

203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2015 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Канцелярія СУА та адміністрація журналу “Наше життя”:

Tel.: (212) 533-4646

E-mail: office@unwla.org • E-mail: unwlaourlife@gmail.com

Адміністратор: **Оля Стасюк**

Канцелярійні години: **вівторок, середа, четвер – 11 – 7**

UNWLA / *Our Life*

203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706

Administrator: **Olha Stasiuk**

Office hours: **T. W. Th. – 11 a.m. to 7 p.m.**

\$3 Один примірник / Single copy

\$45 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscription in the USA for non-members

\$50 В країнах поза межами США / Annual subscription in countries other than USA

Членки СУА одержують “Наше життя” з оплатою членської вкладки через відділ. Передплатникам письмово нагадується про відновлення передплати. Річна вкладка вільної членки СУА – \$50.

Our Life magazine is included in UNWLA member annual dues, payable through the member's branch.

Subscribers are sent renewal letters.

Annual dues for UNWLA member-at-large – \$50.

*Вітаємо читачів журналу «Наше Життя» та їхні
родини з прекрасним святом Америки –
Днем Подяки!*

*Бажаємо в цей день не лише смачного індики
і приємної атмосфери за родинним столом,
але й щирої молитви за всі земні
щедроти, отримані нами в Америці!*

*Головна Управа СУА
та редакція журналу «Наше Життя»*

Боже, благослови Америку!

Кожного року в День Подяки складаю щиру молитовну подяку Господеві за те, що я, моя родина, мої діти і внуки живемо в цій благословенній Богом країні.

Я дякую Богові за те, що ми маємо можливість ходити до української церкви, що мої внуки мають змогу відвідувати українську суботню школу, належати до ПЛАСТу. А найбільше дякую Господеві за те, що я вступила до Союзу Українок Америки, де знайшла не тільки щирих подруг-українок, але й займаюся улюбленою справою – ось уже дев'ятий рік редагую журнал «Наше Життя».

Всі українські інституції були створені задовго до нашого приїзду в США. Попередні покоління українців в Америці мали можливість не лише заробляти на хліб насущний для своїх родин, але й побудувати українські церкви, відкрити школи, музеї, народні доми, створити молодіжні організації, об'єднатися в різні громадські організації, щоб не втратити українську ідентичність, щоб, далеко від рідної землі, зберегти українську мову, народні і релігійні звичаї і свята, українську культуру, історію, літературу, тощо. Державний устрій Америки створив їм такі умови.

Особливу подяку складаю в День Подяки засновницям Союзу Українок Америки, всім попереднім поколінням союзянок, які вмели відрізнити зерно від полови. Адже до нашої жіночої організації вступали справжні патріотки, які безкорисливо віддавали свій час, свої знання і вміння громадській праці. Славна 90-літня історія СУА тримається на відданій жертівній

праці кожної її членки.

В останні роки до СУА вступають нові члени, створюються нові відділи. Це прекрасно! Пам'ятаймо, що бути Союзянкою – почесне звання! Будьмо гідними послідовницями славних справ наших попередниць! Високо несімо честь і славу нашої організації! Примножуймо її славні діла!

З болем згадую своє життя в Радянському Союзі. За залізною завісою від всього цивілізованого світу молоді покоління виховувалися на спотвореній історії свого краю, на замовчуванні імен справжніх українських героїв, на атеїстичних лозунгах. Там все базувалося на брехні, шахрайстві, обмані. Існувало навіть таке прислів'я: «Україна рідна мати – не вкрадеш, не будеш мати». Тому і розвалилася, як та мильна кулька, ніби-то «могутня» держава. Насправді всі сфери суспільства прогнили зі середини наскрізь.

В Америці, навпаки. Хто чесно працює, той достойно живе.

Недавно під час президентських дебатів Гіларі Клінтон сказала таку фразу: *“America is great because America is good!”* Так, Америка є великою державою, тому що в ній добре живеться кожній людині. Саме за гідне життя в Америці кожного з нас подякуймо Господеві щирою молитвою в День Подяки.

Боже, благослови Америку!

Лідія Служ,
головний редактор.

Тему жінок, які брали участь у демонстраціях Майдану – Революції Гідності, піднімали декілька медійних проєктів. Одним із них був «Ms. Maidan» (здійснений Українським католицьким університетом і підтриманий Лекторієм жіночих студій СУА наприкінці 2015 року), який представив 40 інтерв'ю з активістками Майдану і жінками, які підтримували ідеали Революції Гідності в контексті воєнних подій на сході України. 14 жовтня відбулася прем'єра фільму «Жіночі обличчя Майдану» на кінофестивалі у Вудстоку. Цей фільм відображає історію жіночої сили, жертвності і сміливості під час протестів 2013-2014 рр. Його, як і «Ms. Майдан», зняли Ольга Онишко та Петро Дідула – друг СУА з часів започаткування Лекторію жіночих студій у 2012 році. Обидва проєкти доводять, що часто стояти за справу вимагає не менше сміливості, як і померти за неї (цитуючи промову листівку фільму).

Ольга Онишко і Маріянна Заяць на прем'єрі фільму «Ms. Maidan».

13 жовтня Постійне Представництво України при ООН разом із Постійними Представництвами США та Ізраїлю відзначили при ООН 75-ту роковину трагедії Бабиного Яру. Марк Левін, виконавчий директор Національної коаліції на підтримку єврейських громад Євразії представив кожного з трьох Послів (Володимира Єльченка, Саманту Пауер і Денні Денона). Далі було відеозвернення Президента України Петра Порошенка з нагоди офіційного вшанування пам'яті жертв Бабиного Яру у Києві, що відбулося 29 вересня. Опісля у своєму слові Посол Ізраїлю заявив: «Світ провалив екзамен!» Посол Пауер докладно виклала трагічні деталі навколо цієї нелюдської

трагедії. Посол Єльченко підкреслив, що така нелюдність мала б ніколи не повторитися, а проте вона повторялася. Він навів приклад брутального поводження і катування корінних жителів Криму – кримських татар – російськими окупантами на півострові. Далі відбувся показ важкого відео про одну жінку, яка пережила трагедію Бабиного Яру і вижила, а опісля – зворушливий концерт Нью Йоркської оркестри Virtuoso String. Масове вбивство в Бабиному Яру було визнане де-факто початком голокосту.

Українці кожного року в місяці листопаді відзначають жахливу трагедію – Голодомор 1932 – 1933 років, жертвами якого стали понад 7 мільйонів людей. Необхідність пригадувати собі про штучно створені трагедії полягає у тому, що це вчить правильно оцінювати речі.

Члени Головної Управи СУА під час Річного засідання на Союзівці.

Протягом вихідних 7 – 9 жовтня відбулося Річне засідання Головної Управи СУА на відпочинковій оселі Українського Народного Союзу – Союзівці – у Кергонксоні, Нью Йорк. Ми дякуємо Федеральній Кредитній Кооперативі «Самопоміч», Нью Йорк за підтримку Округу СУА Центральний Нью Йорк, яка була господарем цього засідання, а це – два інтенсивні дні дискусій, активного спілкування, дебатів, оцінки наших програм, плянів на майбутнє. І хоча голови окружних рад і відділів спілкуються кожного кварталу через телеконференції, такі зустрічі віч-на-віч є значно ефективнішими. Ми зосереджувалися на розвитковій стратегії зміцнення і розбудови нашого членства, що мусить об'єднувати дві групи жінок: останню хвилю з України та дочок теперішніх членів. Це вимагає різних підходів і, можливо, адаптованих проєктів. Члени Головної Управи СУА цілком відкриті до запропонованих ідей і продуктивних та чесних дискусій, які мали місце під час засідання. Переглянувши роботу, здійснену від часу на-

пої останньої зустрічі у жовтні минулого року, члени Головної Управи пишалися тим, що наші проекти сягають так широко і що вони сконцентровані на потребах України. Члени Головної Управи СУА погодилися, що, попри продовження нашої допомоги Україні, ми маємо також не забувати про себе і намагатися розвивати цікаві проекти тут, у США. На закінчення сесії, що відбулася в неділю після Літургії, ми підсумували все, що було сказано, оглянули знову підняті теми та призначені проекти, і все закінчилося щирими прощаннями проводу наших союзників.

20 вересня домівку СУА в Нью Йорку відвідала Надія Савченко, народний депутат Верховної Ради України, яку привітала невелика група місцевих союзників. Пані Савченко супроводжувала Людмила Козловська, Президент Фондації «Відкритий Діалог» – організації з центром у Варшаві, місією якої є захист прав українців (і не тільки), що несправедливо утримуються з політичних причин у Росії. Опісля я і Роксолана Мисило підкреслили, що СУА – це неполітична організація, і хоча Савченко є контроверсійною фігурою, однак Сполучені Штати поважають свободу слова, і ми б хотіли дати їй можливість поділитися своїми думками із нами. Вона була дуже зговорлива і вдячна за підтримку з боку СУА під час її утримання. Наша розмова тривала впродовж двох годин. Тема – корупція в Україні – була центральною і тільки додала кілька нових штрихів до того, що нам і так відомо. Більшість присутніх попросили сфотографуватися з Надією, зокрема, члени 125-го Відділу СУА, що обрали Надю за свою патронку.

Щороку у 16-ти кварталах на Лексингтон авеню в Нью Йорку відбувається вуличний фестиваль «The 92nd Street Y Street Fest». Цього року 88-ий такий фестиваль відбувся 18 вересня. Український Інститут Америки вперше був запрошений взяти участь у показі «Між-

Український павільйон на фестивалі.

народний Шлях». Інститут люб'язно запросив СУА та Український Музей приєднатися до цього велелюдного вуличного ярмарку. Всі учасники погодилися з тим, що це була нова чудова нагода продемонструвати наші проекти і публікації.

У суботу, 17 вересня в Принстонському клубі Нью Йорку відбувся симпозіум, представлений Центром американсько-українських відносин з нагоди 25-річчя незалежності України. Союз Українок Америки був одним із 14-ти спонсорів цього заходу. Ця знаменна подія об'єднала істориків, вчених, політичних діячів, журналістів та дипломатів, які обговорювали далеке і близьке минуле України та надали оцінку майбутніх її перспектив. Серед промовців вечірнього бенкету варто відзначити Тома Ріджа (Міністра внутрішньої безпеки США у 2003-2005 рр.), Мадлен Олбрайт (Держсекретаря США у 1997-2001 рр.) і Бориса Тарасюка (заступника голови Комітету у закордонних справах Верховної Ради України). Хоч одноденна, ця програма запропонувала багато думок і поглядів на різні теми, що стосуються України, а вечірніх промовців одностайно єднала підтримка України і її народу.

У жовтневому числі «Нашого Життя» я повідомила, що докладну інформацію про нашу серпневу поїздку в Україну у місяці серпні ц.р. я подам у листопадовому числі журналу. Ця інформація з'явиться у грудневому числі. Однак, я сподіваюся, що читачі отримають задоволення від допису моєї партнерки Роксолани Мисило про свою першу поїздку в Україну, який починається в цьому числі журналу на сторінці 5.

*Особливі слова привітань надсилаємо союзникам,
передплатникам і їх родинам, щоб висловити нашу
щирі вдячність за Вашу вірність.*

З найкращими побажаннями щастя і здоров'я у День Подяки!

«Наше Членство—Наша Сила»

Союз Українок Америки (СУА) проводить свою конвенцію кожних три роки у різних містах Америки, де існують відділи СУА. XXXI Конвенція відбудеться в День Пам'яті (Memorial Day week-end) в травні 2017 року, а місто на цей величавий з'їзд є Тампа, Флорида, поблизу Ст. Пітерсбургу, де знаходиться 124-й Відділ СУА. На Флориді існують ще також 17-ий Відділ СУА в Маямі, 56-ий Відділ СУА в Норт Порт та 136-ий Відділ СУА в Нейпелс. Членки з усіх чотирьох відділів увійшли до Конвенційного комітету і активно почали працювати, щоб XXXI Конвенція була діловою, цікавою та приємною для усіх учасниць конвенції та гостей.

Конвенційний комітет вирішив на сторінках нашого журналу ознайомити читачів з кожним відділом на Флориді та місцевістю, де він розташований.

В цьому числі «Нашого Життя» мова піде про 17-ий Відділ СУА, який знаходиться в Маямі, найбільшому місті Флориди. Цей відділ є найстаршим на Флориді, заснований в Маямі у 1952 році, куди вже від 1949 року почали прибувати українські піонери з півночі і поселюватися в цьому тропічному раю. Спочатку було створено Американсько-Український Клуб, потім побудовано Українську Католицьку Церкву, а згодом організовано українську танцювальну групу, Товариство Сеньйорів та 17-ий Відділ СУА. Також було побудовано Українську Православну Церкву. Українська громада процвітає в Південній Флориді і до нині. Новоприбулі українці 4-ої хвили доповнили ряди поселенців і духовне та суспільне життя продовжується.

Маямі є дуже привабливе місто для туристів – його відвідує 15 мільйонів туристів щорічно! Тут білі пляжі, теплі води океану, гігантські різноманітні тропічні дерева (пальми, бугенвія, і т.д.). Тут різні тематичні парки – Город папуг (Parrot Jungle), звіринець (Miami Zoo), Тропічний парк (Fairchild Tropical Park), Парк овочевих дерев (Fruit and Spice Park), Еверглейдс державний парк первісної природи (Everglades National Park).

В центрі Маямі в театральній околиці існує центр мистецтва, де мають свої приміщення Балет Маямі, Маямі Опера, Оркестра Маямі, де відбуваються гостинні концерти в усіх жанрах, де можна побачити бродвейні програми і драматичні вистави.

В Маямі існують спортові дружини: баскетболу – Heat, бейсболу – Marlins, футболу – Dolphins, гокейна команда – Penguins.

Для зацікавлених тут багато музеїв. Наприклад, Perez – музей сучасного мистецтва, Lowe музей при Університеті Маямі, Wofsonian музей показує історію минулих епох. Тут існує Дитячий музей для школярів, де вся сім'я може оглянути наукові і розвагові виставки.

В кубинському Маямі, в серці Little Havana, недалеко від Української Католицької Церкви, знаходиться найпопулярніша кубинська установа Juego de Palacios, де можна покуштувати різні кубинські страви, а особливо safecito (кубинська кава) та pastelito (кубинське печиво).

В Маямі та околицях є дуже багато цікавого для туриста, як старшого віком, так і молодшого. Це динамічне місто постійно міняється і приваблює відвідувачів і нових поселенців.

За пресову референтуру XXXI Конвенції СУА,

Оксана Пясецька, Маямі,
Віра Боднарук.

17-ий Відділ СУА, Маямі. Зліва: Ліда Білинська, Бронислава Ковалевич, Анна Лотоцька, Оксана Кос, Ольга Сперкач, Наталка Зелінська Бубань (майбутня членка-гість), Каміла Гук Майзер, Тамара Гурін, Орися Гамерська, Люся Венглошска, Віра Андрейчик, Дана Максимович Васькевич, Оксана Пясецька. (Світлина О. Пясецька).

Thoughts on My First Trip to Ukraine

by Roksolana Misilo, UNWLA 4th VP

My first trip to Ukraine was technically a UNWLA business trip. Perhaps not a typical first visit to the country where your ancestors came from, but a great trip just the same, thanks to a perfect travel partner (UNWLA President Marianna Zajac) and to the people I met along the way.

Getting there was the easy part. The UNWLA paid for my flight and registration for the WFUWO (World Federation of Ukrainian Women's Organizations) and WCU (World Congress of Ukrainians) conferences; I was responsible for the rest: hotels, food, and transportation. An enormous plus was that we had an outstandingly respected Member of Ukrainian Parliament's 7th Session on our team. He opened doors all over the place and made our travel and entry much easier. We did not have to deal with the logistics, we just went.

One of the things I discovered during this trip is that Ukraine is a country of contradictions. Another is that I came there with some misconceptions. The third is that the people of Ukraine are amazingly resilient. As we traveled from place to place, the people we encountered were mostly genuine, sincere patriots, passionate for a free and prosperous Ukraine. The common thread in the small villages and larger cities was the nationalism and hospitality. I was taken aback on the condition of the common spaces in the few apartment complexes in the cities that I visited. On the other hand the apartments were surprisingly fine once you came inside. I was told this is the norm.

My absolute favorite city was Lviv, an old European city full of charm, cobblestones, old architecture, cafes, tourists, and lots of young people. The atmosphere is amazing; I want to go back just to stroll leisurely through the streets and sightsee. One of the coolest features of the city (at least for me) was seeing signs in Ukrainian. Street signs, store signs, ads. They never stopped catching me off guard and making me smile. If you have money, you can buy just about anything, and everything is available, from luxury hotels to Tiffany to Range Rovers to Bosch appliances to hair blow-outs to every food.

Family: I was grateful to have the second day of my trip off to meet my father's family, a very touching experience. The most remarkable thing was seeing that most of the relatives were financially comfortable. The young people were college

educated, holding down jobs in their professions. Their houses were lovely with modern amenities that included high end appliances. The day was a whirlwind, but having met the family, I now have a personal connection and want to continue it.

Volunteers: I am in awe of the volunteer movement in Ukraine. Hospitals serving our wounded soldiers have volunteer stations set up to help them. The volunteers are ordinary people working regular jobs and coming on their own time to make the wounded soldier's stay better: emotionally, financially, and physically. The volunteers chat with them, provide them with basics not supplied by the hospitals (e.g., slippers, shorts, t-shirts, cigarettes, as well as home-grown and cooked food to supplement bland hospital meals). Train depots have volunteer areas where traveling soldiers can rest, wait for their trains, and unwind before returning to the front. We visited the volunteer home in Zaporizhia. Called the Soldatskyj Pryval, the volunteer home, which opened in November 2014, is a beautiful restored building located across the street from the train depot. It has bedrooms with comfortable bunk beds to sleep in, a huge kitchen with fresh food always cooking, a freezer, showers, a washing machine, a courtyard for relaxing, a TV room, a staff psychologist and lots of volunteers—it is a real home away from home for the soldiers. At the time of my visit, 3,280 soldiers had already passed through it.

Visiting the young soldiers in various hospitals was very moving. Many a hero said he did not need the gift we offered, telling us to give it to someone who needed it more, even though he himself did not have much. UNWLA President Marianna Zajac and I were very touched by a young soldier in Dnipro, who had a shattered foot. He was all alone, planning to return to the front lines as soon as he was able, but he had not told his mother that he was lying wounded in this hospital because he did not want her to worry. As mothers ourselves, Ms. Zajac and I were dismayed by his decision; we tearfully made him promise to contact his mother and tell her the truth and let her come to visit him and help him heal.

My most intense moment was seeing a soldier in the Burn Hospital in Dnipro on what looked like makeshift supports with oozing ban-

Teta Genia, my father's sister

Our motorcycle buddy: A doctor who volunteers for the burn prevention program.

At the Maidan on Independence Day

Born to be Free

Sign created by author's daughter Ivanka

dages on both feet and hands in what seemed to me as a nonsterile environment. This picture will stay with me for a long time. So will the picture of a tattoo I saw on the arm of another wounded soldier, which proclaimed in Ukrainian “Наподжений бути вільним, рабом не стане” (One who is was born free will not become a slave).

As a member of the UNWLA, one very important thing for me was to see UNWLA money at work at the Ukrainian Catholic University and specifically at the Mental Health Institute “Prostir Nadiyi”, an essential visit that would allow me to report to our membership accurately. Our donation is helping renovate an old wing on the university grounds and converting it into a modern mental health clinic, one that will support and empower the mental health movement setting the national standards throughout Ukraine.

To sum up: Intense patriotism was displayed by the wounded soldiers and volunteers supporting them and overshadowed their abysmal circumstances. It was uplifting to meet individuals that without doubt make a difference—from Father Zeleniuk, who spent every day immersed at the maidan helping, supporting and praying and continues his work today; to Dr. Marijka Furtak, our representative in Ukraine, who is a truly dedicated doctor who shows no fear and goes to the most remote areas to check out the dire situations and dispense our UNWLA aid where it is most needed.

During our time in Kyiv, I was taken aback at my lack of emotion at the maidan where I stood looking at the memorial and pictures of the Nebesna Sotnia and replaying in my mind the images that I had seen on U Tube during the actual maidan events. The reaction came days later, when our friendly deputat/guide gave a tour citing personal life experiences: Listening to him retell the moments when our heroes were shot in cold blood was very emotionally charged and hearing him describe the snipers, at first aiming at the main artery in the neck or groin, then cruelly aiming and shooting out eyeballs still sends chills down my spine. I started sobbing and couldn't stop.

Lessons Learned: I went to Ukraine with a very strong moralistic opinion of corruption; I came away with a more realistic understanding and a new compassion toward the middle class and poor people of the country who sometimes have no choice in the matter because it is a matter of survival. For example, if a doctor earns 3,000 hryvni a month (which is only 125 American dollars a month), how can he or she support a family with children, pay for housing, food, extra activi-

ties or have some luxuries, even though life is much cheaper in Ukraine than it is here in America? Clearly, something has to change.

Many people have asked me about my personal view on the Ukrainian government: I understand that cleaning up years of corruption and starting with the top levels of government is very difficult, but I see President Poroshenko trying to improve the process by bringing in experts like Dr. Ulana Suprun and retired US District Attorney Bohdan Vitvitsky to make positive changes in government policies and leadership.

On a similar note, although I understand that money is hard to come by in Ukraine's government, I do not understand why rehabilitation and mental health are not priorities on the government's funding list. Instead, I see the diaspora funding the Mental Health Clinic at UCU [to which the UNWLA donated \$100,000 with the agreement that Ukrainian soldiers would be helped here free of charge] and the Paslawsky fund that partners with a rehabilitation center, as well as many other similar diaspora-funded projects.

I was forewarned about the prevalence of Russian spoken in Kyiv. Sad, but explainable. On the opposite side was witnessing the hate emitted by misinformed, relocated young people from Eastern Ukraine. Very daunting, and the pro-Russian propaganda needs to be strongly counteracted with the truth. My least favorite experience in Ukraine was an altercation on our last day in the country, an experience that illustrates this concern. The afternoon was free, so we went to see Mezhyhiria, Viktor Yanukovich's palatial estate on the outskirts of Kyiv. In the tour van coming back to Kyiv, we encountered young adults relocated from the war torn Eastern Ukraine area of Donetsk. They believed all the Russian propaganda and were spewing hateful comments about the Ukrainian language, about Ukrainian soldiers fighting in Donetsk, and about the United States of America. Such blatant disrespect of Ukraine and hatred of anything Ukrainian was very shocking to me and put a very unpleasant damper on an otherwise very uplifting and eye opening trip. Nevertheless, I'm captivated by Ukraine and eager to go back, next time on a leisurely vacation to enjoy the country's beauty, explore, and shop. Looking forward to this. I must admit, however, that there's no place like home and nobody better than a family that welcomes you back after a long journey. ■

«Нація народжується біля дитячої колиски...»

З іменем Софії Федорівни Русової, видатного педагога-практика, вченого-теоретика, професора, літературознавця, публіциста, автора підручників, перекладача, фундатора низки вищих навчальних закладів та педагогічної академії, керівника-організатора освітньої галузі, члена Української Центральної Ради, відомого громадсько-політичного діяча, пов'язане національне відродження нашого народу. Вона не була українкою за походженням, але стала українкою по духу, вірною дочкою матері – України, присвятила їй усе своє життя. За обсягом і рівнем просвітницької діяльності ця дивовижна постать стоїть на одному щаблі з Оленою Пчілкою та Христиною Алчевською. А за силою і пристрасстю, з якими звучали її виступи на захист національної школи, культури, духовності, рідного слова, ім'я Софії Русової можна поставити поруч з іменем Лесі Українки. Доля Софії Федорівни склалася так, що їй судилося бути відірваною від рідної землі, довгі роки жити за її межами, сумувати й надіятись, а її багатогранна творчість тривалий час замовчувалася.

Проблема повернення незалежній Україні імен незаслужено забутих педагогів і громадських діячів повсякчас хвилює передову, національно налаштовану українську громадськість сьогодення. Чим скоріше буде реалізовано це завдання, тим швидше на теренах сучасної України постане справді національна демократична держава. Питання національної демократичної держави наразі є гостро поставленим і є вирішальним у становленні нашої державності. Цим міркуванням зумовлена актуальність нашої статті.

Наше завдання полягає в тому, щоб розкрити багатогранну діяльність С. Ф. Русової, висвітлити її педагогічну, громадську та наукову діяльність, звернути особливу увагу на боротьбу визначного педагога за повернення рідної (української) мови в національну школу.

У 1991 році, коли Україна стала незалежною державою, на відзначення ювілею Софії Русової до Олешні з США приїхали її онука

Софія Русова

Ніна з двома доньками і онучкою Софійкою. Після всіх цих урочистостей онука Ніна сказала: «Для багатьох єдиною ниточкою до батьківської землі, що й давало право зватися українцями, була рідна мова». Донька пані Ніни з гідністю говорить про своє українське походження, пишається знанням української мови. Але чому кілька поколінь наших вихователів, учителів та й взагалі більшості українців навіть і не чули імені Софії Русової, не читали її творів, не знали її педагогічних ідей? Не може не обурювати і «патріотичне» виховання в сім'ях сучасних українських державних мужів, навіть кан-

дидатів у президенти України, де діти та онуки не розмовляють рідною українською мовою і є космополітами. Як ми можемо говорити про розбудову нашої держави, коли ми навіть не знаємо тих, хто брав участь у її будівництві, хто боровся за її існування як незалежної демократичної країни зі своєю територією, мовою та вільним народом?

Та перш, ніж звертатися до основних ідей просвітительки, варто було б ознайомитися, хоча б побіжно, з її основними біографічними даними.

Народилася Софія Русова 18-го лютого 1856 р. у с. Олешня на Чернігівщині у високоосвіченій родині Ліндфорсів. У 1866 р. вся родина Ліндфорсів переїздить до Києва. Цього ж року Софія вступає до Фундуклеївської гімназії, яку у 1870 р. закінчує із золотою медаллю. Згодом у своїх споминах вона напише: «Ми з сестрою Марією відкрили в Києві перший український Фребелівський дитячий садок. В 1873 році почалися мої щирі зносини з українськими діячами — Драгомановим, Лисенком, Старицьким, Чубинським та іншими». У цій компанії вона знайомиться і з своїм майбутнім чоловіком — Олександром Русовим. Вже у 1814 році вони одружуються.

У 1876 р. — подружжя Русових перевезли на Україну підготовлені ними та видані у Празі два томи «Кобзаря» Т. Шевченка, куди ввійшли заборонені рукописні вірші поета без

цензурних скорочень. У 1876–1901 рр. – здійснювала активне громадське і культурне життя у Чернігові, Єлисаветграді, Харкові, Одесі, Херсоні, Вінниці. В 1880–1905 рр. – у боротьбі за національно-культурне відродження України С. Русову заарештовували п'ять разів. У 1902 р. – вимушений переїзд родини Русових із Полтави до Петербурга. В 1905 р. – участь у Всеросійському з'їзді вчителів у Петербурзі. З 1906 по 1907 рр. – виходять друком два підручники українською мовою: «Початкова географія» і «Буквар», а також стаття «Хроніка національної школи» в журналі «Русская школа». Ще безліч статей, підручників, монографій з пера Русової побачить світ у подальшому.

У 1909 р. – родина Русових знову повертається до Києва, де Софія Федорівна розпочинає свою роботу викладачем педагогіки у Фребелівському жіночому інституті. З наступного року вона вже викладає французьку мову у Комерційному інституті і стає членом вчительської колегії комерційної школи і вчительського товариства. У 1911–1913 рр. – подорожує по Брюсселю та Берліну, знайомиться з роботою зарубіжних дитячих садків. У 1915 р. родину Русових евакуюють до Саратова, де перебував Комерційний інститут у роки Першої світової війни. Цього ж року помирає чоловік Софії – Олександр Русов. У 1916 р. С. Русова повертається до Києва, де продовжує викладати педагогіку у Фребелівському інституті та французьку мову – у Комерційному. З 1917 р. – працювала у Центральній Раді Української Народної Республіки (УНР) під керівництвом М. Грушевського. Очолювала два відділи Міністерства освіти України – позашкільної освіти та дошкільного виховання. 7 листопада 1917 р. – виступила співзасновником Педагогічної Академії для підготовки вчителів українознавства. 1917–1920 рр. – голова Всеукраїнської учительської спілки, член редакційної колегії часопису „Вільна українська школа”. На запрошення ректора І. Огієнка у 1919 р. – читала лекції у м. Кам'янець-Подільський у Першому українському університеті. Через переслідування радянською владою у 1920 р. приймає нелегке рішення емігрувати, їде до Львова. У 1921 р. отримує запрошення читати лекції в Українській академії у Подєбрадах у Чехії. Українська Жіноча Рада делегувала С. Русову у м. Гааз на збори Інтернаціональної Жіночої Ради. Від неї світова громадськість дізналась про голод в Україні. Брала активну участь у розробці організаційних питань щодо створення у м. Прага Українського Педагогічного інституту ім. М. Дра-

гоманова. Були надруковані нові праці С. Русової – „Теорія і практика дошкільного виховання”, „Дидактика”, „Нові методи дошкільного виховання” та ін. У 1937 р. – увійшла до ради Всесвітнього союзу жінок. А 5 лютого 1940 р. – Софія Русова померла в Празі, де й похована.

Аналізуючи нелегкий життєвий шлях С. Русової можемо чітко простежити, що все воно було пронизане однією, найголовнішою у її житті ідеєю – ідеєю національної системи виховання та освіти в Україні. У центрі педагогічної концепції вченої перебуває дитина з її природженими задатками, здібностями, можливостями, талантами. Важливе місце в системі національного виховання Софія Русова відводила рідному слову: «Мова є дзеркалом народного духу, психології кожного народу...».

На сторінках журналу «Світло», де Русова була співредактором і активним дописувачем, широко представляє здобутки першовсвітньої педагогічної думки, висвітлюючи педагогічні погляди Ж.-Ж. Руссо, Й.-Г. Песталоцці, Ф. Фребеля, Л. Толстого, П. Лесгафта, робить огляд педагогічних журналів. Головну увагу спрямовує на опрацювання суспільних, філософських і психолого-педагогічних засад, на яких би мала будуватися національна система освіти і дошкільного виховання.

Також вона вважала, що центральним у розв'язанні проблеми школи й освіти є питання про вчителя. Вчитель повинен бути не тільки розумний, а й перш за все щасливим, вільним, не залежати від економічного становища країни і лише тільки тоді він буде приносити користь і учням, і їх батькам, і суспільству взагалі. Саме ці погляди були розкриті у статті «До сучасного становища народного вчителя».

Софія Русова вважала, що власну систему навчання обов'язково потрібно будувати на національному, українському ґрунті, але для більшої її ефективності варто запозичувати і зарубіжні здобутки видатних педагогів.

Найбільш плідний період у діяльності Софії Русової можна назвати період УНР і її роботи у Центральній Раді. Саме у цей період і знаходить своє практичне здійснення програма розвитку національної системи освіти.

У першому номері часопису «Вільна українська школа» від Комісаріяту освіти Софія Русова друкує програмну статтю «Націоналізація школи». Побачили світ і її статті та підручники «Нова школа», «Перша читанка для дорослих для вечірніх та недільних шкіл», «Початкова географія та методика початкова

географія», «Дошкільне виховання», «Позашкільна освіта», «Нова школа соціального виховання» та ін.

Як вже зазначалося на початку статті, особливого значення у розвитку дитини С. Русова надавала рідній мові, аргументовано формулювала один із засадничих принципів навчання, а саме: навчання у школах і дитячих садках мусить здійснюватися рідною мовою. Спираючись на наукову спадщину О. Потебні, вона розглядає рідне слово, мову як джерело неповторного, національного світобачення, як систему, у якій фіксуються особливості сприймання і відображення дійсності, зокрема специфіка її художньо-образного мислення. Рідномовне виховання, на глибоке переконання С. Русової, повинне розпочинатися з сім'ї, логічно продовжуючись у рідній школі. Проте, — пише Русова, — школа й родинне життя (за часів царизму) були такі протилежні, що дитина, мов через безодню, плигала з свого рідного оточення в цілком чужу школу, де усе їй було незрозуміле: й мова, й відносини, й наука. На усе рідне, що зоставалося по той бік безодні, клалося темне тавро — до нього ставилися в офіційній школі з презирством».

Софія Русова створила оригінальну концепцію національного виховання, розробила принципи української національної школи. На думку Русової, кожна школа повинна мати національний характер, в програмі навчання перше місце належить предметам національним — мова, література, історія, географія свого народу.

Важливе місце в системі національного виховання Софія Русова відводила рідному слову: «Мова є дзеркалом народного духу, психології кожного народу...».

Всі найважливіші принципи педагогічної концепції С. Русової базуються на гуманізмі, демократизмі, народності, природовідповідності, культуро відповідності, не останнє місце належить і особистісно орієнтованому підходу, загальнолюдським цінностям та соціальної обумовленості виховання.

Заслужують на особливу увагу і погляди Русової на проблеми розумового, морального, естетичного, трудового, дошкільного, сімейного виховання, підготовки вихователів дитячого садка, вчителя нової української школи.

При розв'язанні проблем розумового виховання вчена була більш схильна до ідеї виховання розуму дитини в процесі природної, активної самостійної діяльності, хоч й не заперечувала й іншої — виховання розуму

розвиваючої особистості повинно ґрунтуватися на узагальненому досвіді людства, сконцентрованому в науці, техніці, культурі, мистецтві, практиці. Розум повинен керувати всією духовною діяльністю людини, а, отже, необхідне виховання розуму.

Відведення провідної ролі моральному вихованню у здійсненні загальної мети виховання — «витворити... людину в найкращому значенні цього слова», звучить лейтмотивом у багатьох творах С. Русової, виражаючи гуманістичну спрямованість її педагогічних ідей. Моральне виховання дітей, за її переконанням, може бути ефективним лише тоді, коли воно має цілеспрямований характер і здійснюється планомірно, починаючи з наймолодшого віку дитини, ґрунтуючись на національній основі. Головними завданнями морального виховання вчена вважала розвиток у дітей високих моральних почуттів, вироблення в них шляхом безпосередньої участі в добрих і корисних справах відповідних моральних навичок і моральної поведінки, а також формування моральної свідомості, стійких моральних переконань.

Надзвичайно цікавими і корисними для теорії і практики сучасної школи є пропонувані С. Русовою шляхи і засоби морального виховання. За допомогою виховання вчена пропонувала поступово поширювати коло дитячої любові. Спочатку природжену любов до матері перенести на батька, потім на інших рідних — дідуся, бабусю, брата, сестру та ін., далі на вчителя, товаришів по школі і садку і т. д. Так, поширюючи свою любов все далі й далі, дитина на певному етапі свого розвитку починає відчувати любов до свого народу, своєї нації, врешті до всього людства. Намагання поширити любов до людей усього світу зайвий раз свідчать про гуманні й демократичні прагнення С. Русової.

І підсумовуючи все вище сказане можемо процитувати С. Русову «Нація народжується біля дитячої колиски, тільки на рідному ґрунті. Серед рідної пісні й рідного слова здатна вирости свідомо дитина».

Ірина Євдокименко,
докторантка Інституту
журналістики Київського
нац. ун-ту ім.Т.Шевченка

ДО ІСТОРІЇ СТИПЕНДІЙНОЇ АКЦІЇ СУА

(Закінчення. Початок у ч. 10, стор. 11)

У Бразилії українські поселення зберегли мову та віру своїх батьків, тому праця Стипендійної Акції мала гарні успіхи. Промине не один рік. А 2010-ий принесе з Бразилії радісні вістки. З листа головної Директорки Інституту Св. Ольги (Прудентополіс, Парама, Бразилія) до Марії Полянської ми дізнаємось, що одержані стипендії для студенток та учениць з Інтернату св. Ольги одержано, за які і члени Інституту, і студентки та діти складають щирю подяку. *«Будьте певні, що з нашого боку старатимемось в якійсь мірі винагородити працюю для нашого народу. Українська громада в Бразилії на слідуочий рік святкуватиме 120 років від першої еміграції... Бразилійський уряд визнав дату 24 серпня як «День Української Громади» і від цього року цей день входить у національний календар...»*. Так, 24 серпня свято українців відзначається з 2011 року по всіх містах і колоніях в Бразилії, де є українське поселення. Цей День Української Громади піднімає український дух в серці українця і світ пізнає ЙОГО ідентичність та культуру.

У Бразилії вже існували Малі та Великі Семінарії Оо. Василян, то згодом семінаристи стали стипендіятами СУА. Сьогодні оо. Василяни обслуговують українські церкви в Українській діаспорі та в Україні. Серед них чотири стали українськими греко-католицькими єпископами в Південній Америці, а Єремія Ференс є Архієпископом на Південну Америку Української Православної Автокефальної Церкви. При Українському Хліборобському Союзі в Куритибі, Парана, також існувала суботня школа українознавства під керівництвом Євгенії Мазеви.

На Конвенції СУА в 1984 році Стипендійна Акція СУА була відокремлена від референтури Суспільної опіки. Це була пропозиція Анни Кравчук, референтки стипендій СУА до 1993 року. У 1986 році у Стипендійному бюро була проведена комп'ютеризація, що зовсім змінила стиль праці над даними спонсорів-опікунів та стипендіятів. Дуже допоміжним був Ігор Гапій та членки Комісії стипендій СУА: Надя Нинка, Люба Сіра, Таїсса Турянська, Оріся Яцусь та Люба Більовщук. Мирон Кравчук уложив комп'ютерну програму – computer data base – та є досі консультантом.

З 1989 року обсяг Стипендійної Акції СУА поширено в Україну та в інші східно-

європейські країни. Для координації стипендій в Україні створено Союзом Українок України Комісією стипендій у 1993 році, яку очолила Ірина Кравчук, опісля Алла Дебелюк, а тепер Оріся Сокульська. До цієї комісії входили голови Відділів СУ з усіх областей України. Любі Більовщук, референтці стипендій СУА (1993 – 2002) впавав обов'язок розвитку діяльності в Україні.

За 1967–1991 роки Стипендійна акція Союзу Українок Америки виплатила 1 564 007 доларів стипендій сотням потребуючих українських учнів та студентів у Південній Америці та Європі.

«У травні 1992 року, – повідомляє референтка стипендій Анна Кравчук, – перша стипендіятка з України Леся Ісаєвич, яку спонсорувала Меланія Банах та СУА, успішно закінчила студії в Турфс університеті. Олену Гандзяк-Влад у програмі обміну студентів заходом проф. Леоніда Рудницького у Ля-Салль університеті спонсорував д-р Стефан Стецура, а тепер опікуном є д-р Лідія Балтарович. Тепер й інші студенти з України втішаються спонсорами СУА не тільки на студіях у ЗСА, але також в інших країнах...». Олександра Ісаєвич є автором емблеми Стипендійної Акції СУА.

У жовтні 1992 року референтка стипендій Анна Кравчук та скарбничка комісії стипендій СУА М. Оріся Яцусь були в Україні, де мали нагоду познайомитися з деякими студентами у Києві та Львові, а також відвідати Духовний інститут в Івано-Франківську, де з ректором-єпископом Іринеем Біликом було обговорено критерії рекомендацій та обов'язки стипендіятів СУА, прийнято рішення призначити 20 стипендій – десять дівчатам та десять хлопцям. Передбачається більше нових прохань, тому що там навчається понад 500 студентів.

1992 року Стипендійна Акція СУА підвела підсумки своєї 25-літньої праці, а саме: завдяки спонсорам та добродіям 362 стипендіяти стали професіоналами у Польщі, Бразилії, Аргентині, Англії, Югославії та США. Стипендійна Акція СУА стала діяльною в Румунії та Україні. Про ці успіхи було сказано у Слові новообраної голови Союзу Українок Америки Анни Кравчук на XXIII Конвенції СУА (29 – 31 травня 1993 р.) і де було відзначено, що «... ідея допомоги стипендіями почалася майже від самого заснування Союзу Українок Америки».

У рубриці «Хроніка Округ» (журнал «Наше Життя», ч. 5 1994 р.) є повідомлення про працю Округу в Детройті за 1993 рік, серед яких зустрічаються й такі: «26-ий Відділ спонсорує стипендиста о. Миколу Макара в Римі»; «50-ий Відділ спонсорує стипендиста в Бразилії вже восьмий рік, а О. Панчак оплачує стипендію молодій дівчині в Бразилії»; «63-ий Відділ ім. Софії Русової спонсорує одного стипендиста в Бразилії, а членка оплачує від себе одного стипендиста». Все це засвідчує безперервну турботу Відділів СУА про освіту української молоді.

Такий промінець, світло якого несе Стипендійна Акція СУА, освітив дорогу в науку тисячам українців.

1997 рік був особливим для Союзу Українок Америки: 30-літній ювілей Стипендійної Акції приніс загальне піднесення. Світовий Конгрес Українців нагородив медаллю св. Володимира Великого членок Союзу Українок Америки за їх безкорисливу працю та провід Стипендійної Акції СУА, заснованої в 1967 р., за 30-літню безперервну фінансову допомогу українським учням та студентам в країнах Південної Америки, Європи та в Україні. Цю нагороду отримали голова СУА та кол. реф. Стипендій СУА Анна Кравчук, ініціаторка Стипендійної Акції та реф. СО СУА Марія Химинець, засновник Стипендійної Акції СУА, заступниця Голови СУА та кол. реф. СО СУА д-р Теодозія Савицька, член Стипендійної Акції (до Польщі) Софія Андрушків, член Стипендійної Акції (до Польщі) Віра Мицько, референтка Стипендій СУА Люба Більовщук. Нагорода підписана президентом Світового Конгресу Українців Д. Ціпівником та його Генеральним Секретарем Я. Соколиком, 9 грудня 1998 р. Торонто, Канада.

2002 року на Конвенції СУА Марію Полянську було обрано референткою стипендій Головної Управи СУА, яка включає Стипендійну Акцію СУА. На засіданні Головної Управи СУА, що відбувалося 11 – 13 листопада 2005 року, референтка стипендій Марія Полянська запропонувала оголосити рік 2007 роком Стипендійної Акції СУА з нагоди її 40-річчя та відзначити цей ювілей вшануванням меценатів та добродіїв.

2007 року голова СУА Ірина Куровицька вітала Стипендійну референтуру СУА, членок комісії з ювілейним 40-річчям і зазначила, що їх робота впродовж років була успішною, бо «в кожного, кого зачепила Стипендійна акція СУА, життєвий шлях полегшився. І все це стало можливим завдяки орга-

нізації та членкам, які очолювали Стипендійну референтуру й комісії, завдяки добродіям, які так щедро дарували гроші й свої спадки на цю ціль, щоб допомогти українській молоді, розкинутій по різних кутках світу. Від імени Екзекутиви, Головної Управи та всього членства Союзу Українок Америки складаю найщиріші привітання та гратуляції за провадження Стипендійної акції СУА впродовж сорока років. Ви інтенсивно працювали з часу нашого заснування - як і у виборі стипендіатів, так і у підшукуванні добродіїв. Шановні Пані, Вам належить велике спасибі! З нагоди святкування 40-ліття Стипендійної акції не можемо забути своїх попередниць, які ще в 1937 р. на III Конвенції СУА ухвалили резолюцію, де закликали відділи СУА проводити раз на рік збірку, призначену для виділення з боку СУА допомоги на стипендії. Ця акція тривала аж до часу створення Стипендійної акції в такій формі, як вона діє сьогодні. Бажаю референтці Стипендійної акції Марії Полянській та її комісії, нашим добродіям всього доброго і подальших успіхів у благородній справі».

Минає ще 10 років безкорисливої праці Стипендійної Акції СУА. Але залишаються результати, про які пише вдячна українська молодь. І не тільки. Ось три подяки, подані референтці стипендій СУА Марією Полянською у «Вістях Стипендійного бюро СУА».

Перша подяка директора департаменту сімейної та гендерної політики Міністерства України у справах сім'ї, молоді та спорту Елли Ламах, гості з Києва, яка завітала 8 березня 2010 до Стипендійного бюро: *«Шановні Союзянки Америки! Ваш приклад відданої роботи для України слугує для мене поштовхом для активної діяльності в Україні. Всі ці роки, коли важко буває, я згадую Вас і починаю знову працювати. Дякую Вам за Вашу працю для наших дітей та нас. З пошаною, Елла Ламах».*

Друга подяка референтки стипендій СУА Марії Полянської: *«Складаю найщирішу подяку усім спонсорам-опікунам поодиноким стипендіатів та добродіям, які своїми внесками уможливили Стипендійній Акції СУА надати 494 стипендії в 2009 році на суму 95915 дол. З таким розподілом: 444 стипендії в Україні, 40 стипендій до Бразилії та 4 стипендії в Аргентину».*

Третя подяка-лист разом із щедрим внеском від спонсора Карка: *«Шановні Пані! Вам Привіт і Пошана! Ваша «кореспонденція»-книжечка прийшла. Видно, що Ви вклали багато зусиль зібрати і надрукувати факти*

про Ваші дії – дуже ділово! Дякую. ...Пересилаю підтримку Вашої стипендійної громадської Програми – ДОБРЕ ДІЛО. Бажаю Вам успіхів. Також включаю «децо» (про мою працю) для Вашої інформації. З повагою John C. Kark, Colonel...»

«Тут слід підкреслити, – пише в кінці цього листа-подяки пані Полянська, – що полковник Карк очолює Комітет Допомоги Українським Сиротам і Дітям без Батьківської Опіки від 1993 року. Обсяг його невтомної праці включає усі області України і допомогу надано тисячам сиріт та дітям без батьківської опіки. Нехай Господь надалі благословить Вашу працю!»

Господь Бог справді благословив і Комітет Допомоги Українським Дітям, і членок СУА, чий успіх у праці в ім'я РІДНОГО СЛОВА зростає.

Збувалися мрії українських студентів та студенток, що одержали стипендії від СУА. Наприклад, на Івано-Франківщині за дев'ять останніх навчальних років (з 2007 по 2016 р.) 89 студентів та учнів стали стипендіатами СУА. А взагалі Стипендійна Акція СУА діє на Прикарпатті з 1997 року, дякуючи якій колишні діти-сироти та напівсироти стали вчителями, інженерами, лікарями, юристами, економістами, комп'ютерниками, викладачами музики, катехитами, керівниками церковного хору... . За цей час тут за цю справу відповідальними спочатку була Люба Костенюк, член управи Івано-Франківського відділу (голова відділу Любов Сорохтей), а з 2007 року стала Мирослава Микитюк, член управи відділу та голова СУ м. Івано-Франківська (голова відділу Уляна Шведюк). Мирослава Микитюк як голова Стипендійної комісії Івано-Франківського відділу СУ України повідомляє: «Підбираємо стипендіатів за рекомендацією священників, голів міських та районних організацій СУ, за характеристиками-рекомендаціями від кураторів, деканів, ректорів університетів, класних керівників та директорів шкіл, училищ, коледжів. Це учні та студенти, які добре вчать-ся, активні в громадському житті навчального закладу, міста чи села. Більшість з них є учасниками заходів, які проводить СУ, зокрема: солісти авторських пісень – Надія Бриндзей, Михайло Галанджій, Софія Гнатушко; декламатори, які читають власні вірші, – Ярослав Мельник, Наталія Деренько; виконавці музичних творів – Максим Чорній (гра на сопілці), Надія Грищук (фортепіано). Беруть участь у проведенні свят і урочистостей в місті, селі, районі такі студенти та школярі: Какапич

Богдан, Лінкевич Іванна, Шупенюк Богдан, Крушец Богдана, Соколовський Володимир, Гнатюк Мар'яна, Гундяк Христина. Географія проживання стипендіатів СУА: м. Івано-Франківськ та села: Хриплин, Крихівці (Івано-Франківської міськради); Тисьменицький район (с. Драгомирчани, с. Угринів, с. Черніїв, с. Загвіздя); м. Калуш та Калуський р-н (с. Войнилів); м. Рожнятів, Галицький р-н (с. Слобода, с. Вікторів); Тлумацький р-н (с. Нижнів, с. Гостів); Богородчанський р-н (с. Пороги, с. Забережжя); Рогатинський р-н (с. Часники, с. Княшниця, с. Буків, с. Вербівці); м. Косів; Коломийський р-н (с. Коршів). Союз українок Івано-Франківського відділу, студенти та учні, що отримують стипендії від СУА, батьки стипендіатів, вся українська громадськість щиро дякує Стипендійній Акції СУА, спонсорам-опікунам за велике добро, ім'я якого – **освіта для української молоді, що виростає в любові до рідного краю та з вірою в перемогу над злом**».

... Грудень 2015 року. Стипендійна Акція Союзу Українок Америки в журналі «Наше Життя» (ч. 12) звертається з Різдвяним вітанням:

Христос Родився!

Шановні та Дорогі опікуни стипендіатів СУА та жертводавці!

Прийміть від нас щирі вітання з Різдвом Христовим та Новим 2016 роком!

Нехай Малий Ісусик винагородить Вас благодаттю за добро, яке Ви чините молодим людям! Славте Його!

Членки Комісії Стипендій СУА на чолі з головою СУА Маріянною Заяць: Марія Полянська, референтка стипендій СУА, Анна Кравчук, М. Оріся Яцуць, Люба Більовицук, д-р Дарія Наваківська Лисий та волонтери з 98-го Відділу СУА Надія Яворів і Вікторія Міщенко

У тому ж числі журналу Стипендійне бюро СУА повідомляє, що одержано багато нових прохань-аплікацій від Союзу українок України, і звертається з проханням «до людей доброї волі заопікуватися осиротілою та потребуючою молодією людиною! Під опікою Стипендійної Акції СУА є понад 500 учнів та студентів в Україні, які навчаються і прагнуть досягнути освіти. Серед них є також діти, батьки яких були волонтерами АТО, які загинули, боронивши свою Батьківщину...»

Допоможіть нам їм допомогти!

Чи може бути кращий дарунок у цей святочний час?

А 2016 року вже «до нев'янучого вінка та в пам'ять Почесної членки СУА та довголітньої референтки стипендій при Головній Управі СУА бл. п. Марії Полянської дійшли додаткові пожертви:

200 дол. від 29-го Відділу СУА в Чикаго – пожертва до меморіального фонду ім. Марії Полянської. – Катерина Івасишин, голова, Дарія Яросевич, скарбник.

У пам'ять бл. п. Марії Полянської, Почесної голови Округу, Почесної членки СУА та довголітньої референтки стипендій при Головній Управі СУА, Округна Управа СУА в Нью Джерзі прийняла рішення спонсорувати студента в середній школі в Україні. Пересилаємо 220 дол. на ту ціль. – Ксеня Раковська, голова Округу Н. ДЖ.

Були й інші повідомлення про пожертву датків до Стипендійної Акції СУА, в кінці – всім подяка:

Спасибі за Вашу благодійність!

*Анна Кравчук, Почесна голова СУА,
член Комісії стипендій СУА*

М. Оріся Яцусь, скарбник Комісії стипендій СУА

Закінчую писати незвичайно прекрасний додаток до історії Стипендійної Акції СУА з думкою: скільки добра зроблено українськими жінками! Бо, як писала Наталія Кобринська, «лише жінки, що знають потреби суспільности, що знають нуртуючі у ній русла, що відчувають її змагання, зможуть посвятити свої сили загальній справі». Тими жінками, що

«знають потреби суспільства і посвятили свої сили загальній справі», стали членки 33-го, 86-го, 1-го, 49-го, 3-го, 65-го, 64-го, 63-го, 68-го, 101-го та інших відділів СУА.

Навесні 2014 року я мала щастя не тільки ознайомитися з матеріалами Стипендійного бюро СУА (об'єм цієї праці вражаючий!), але й почути захоплюючі розповіді Почесної голови СУА та члена Комісії стипендій СУА Анни Кравчук, бл. п. довголітньої референтки стипендій СУА Марії Полянської про своїх підопічних з різних країн світу, їх майбутнє, про людей-добродіїв, про трьох волонтерів, які допомагають у роботі Акції.

Це було... Тепер нема серед живих Марії Полянської. Але щедра її душа з нами. Вона, як і її Мама, бл. п. Наталія Чапленко, у тривалому Меморіальному фонді СВОГО імені несе освіту новим поколінням, даруючи найдорожче – рідне слово, яке відкриває серця людей та ріднить їх на чужині.

То ж до НЕЇ завтра, післязавтра, через 10 чи 50 років будуть промовляти сини і дочки української матері, як сьогодні озивається Ігор, студент з Тернополя: «Хай Господь Бог сторичею віддячить за Ваше розуміння, підтримку і за часточку душі, подаровану мені».

Нехай оті слова студента 5-го курсу національного педагогічного університету ім. Володимира Гнатюка вилетуться в її вінок ПАМ'ЯТІ.

Лариса Дармохвал.

Our Life Cover Artist

Larysa Kurylas has practiced architecture for over 30 years. In 1991, she established The Kurylas Studio, which has produced a variety of high-quality residential, religious, retail, and commemorative projects including the National Holodomor Memorial in Washington, D.C., dedicated in November 2015. Ms. Kurylas received a Bachelor of Architecture degree, summa cum laude, from the University of Maryland, where she was the also the recipient of the AIA School Medal, the Dean's Prize, and a Certificate of Merit from the Henry Adams Fund. After winning a Stewardson Traveling Fellowship, she completed the Master of Architecture program at Harvard University's Graduate School of Design.

Наша обкладинка

Лариса Курилас практикувала архітектуру понад 30 років. У 1991 році вона заснувала Курилас студію, де запроектувала і виконала цілий ряд високоякісних житлових, релігійних, торговельних і пропам'ятних проєктів, в тому числі *Національний Меморіал Голодомору* у Вашингтоні, Колумбії, який був відкритий в листопаді 2015 року.

Лариса Курилас отримала ступінь бакалавра архітектури з відзнакою з університету штату Меріленд, де вона також одержала *AIA School Medal*, *Пріз Декана* (the Dean's Prize) та *Certificate of Merit фонду Генрі Адамса*. Вигравши *Stewardson Traveling Fellowship*, вона поступила в Гарвардський університет на Graduate School of Design, де захистила ступінь магістра архітектури.

З гордістю відзначаємо, що пані Лариса є вільною членкою Союзу Українок Америки.

Sharing

NEWS & VIEWS...

Marianna Zajac, UNWLA President

The topic of the women participants in the Maidan demonstrations and in the revolution of dignity has been addressed in different media. One such example is “Ms. Maidan,” a compilation of video interviews of women produced by the Ukrainian Catholic University and supported by the UNWLA and the Women’s Studies Lectureship in late 2015), which featured 40 interviews with Maidan activists and women who upheld the Maidan ideals during wartime in eastern Ukraine. A related work, entitled *Women of Maidan* premiered at the Woodstock Film Festival on October 14, 2016, and tells the story of the women’s strength, sacrifice, and courage, specifically during the 2013–2014 Revolution. The movie and the “Ms. Maidan” interviews were produced by Olha Onyshko and Petro Didula, who has been a friend of the UNWLA since the initiation of the Women’s Studies Lectureship in 2012. Both the interviews and the movie prove that “sometimes standing behind a cause takes as much courage as dying for it.” (quote from promotional postcard for *Women of Maidan*.)

On October 13, 2016, the Permanent Mission of Ukraine to the United Nations, together with the Permanent Missions of the United States and Israel, held a Commemorative Event at the United Nations on the occasion of the 75th anniversary of the Babyn Yar tragedy. Each of the three ambassadors (Volodymyr Yelchenko, Samantha Power, and Danny Danon) was introduced by Mark Levin, Executive Vice-Chairman and CEO of the NCSEJ National Coalition Supporting Eurasian Jewry. Their comments were preceded by a video of Ukraine’s President Petro Poroshenko’s address at the official Babyn Yar commemoration in Kyiv held on September 29. The Israeli Ambassador stated that “the world failed the test!” Amb. Power recounted the tragic details of the days surrounding this inhumane tragedy. Amb. Yelchenko stated that this type of man’s inhumanity to man must never happen again, sadly adding that something similar is happening, specifically noting the mistreatment and torture of the indigenous Crimean Tatars by the Russian occupiers in Crimea. A poignant video interview of a Babyn Yar survivor was followed

by a moving concert by the New York Virtuoso String Orchestra. This massacre at Babyn Yar has been recognized as the de facto beginning of the Holocaust. Remembering manmade tragedies is sobering but necessary, a concept well understood by all Ukrainians who will be commemorating the horrific Holodomor, as they have done each November since the 1930s.

Group picture of WFUWO representatives, UNWLA President and others with Ambassador Samantha Power (at center)

The annual meeting of the UNWLA National Board took place at the UNA Estate (Soyuzivka) in Kerhonkson, New York, during the weekend of October 7–9. We thank the NY Federal Credit Union (Samopomich) for supporting the UNWLA NY Regional Council, thus allowing it to host an intensive two days of discussions, debates, spirited conversations, assessments of our ongoing programs, and making plans for the future. Although the Regional Council Presidents and the Co-Liaisons for Branches at Large communicate through quarterly teleconferences, the meeting underscored that face to face meetings are much more effective.

The focus of the National Board meeting was on developing a strategy to strengthen and build our membership, a strategy that can effectively recruit and unite two groups of women, those from the most recent wave from Ukraine and the daughters of current UNWLA members. As noted by participants, recruitment approaches may need to be adjusted. As a corollary to this, some participants noted that the same theory might apply to UNWLA projects. Board members were very open to suggestions and ideas, and a productive and honest discussion ensued.

Upon reviewing the work accomplished since last we met (October 2015), the members of the Board were proud of the scope and breadth of our ongoing projects which have most recently been centered on Ukraine’s needs. The Board agreed that, while continuing our aid to Ukraine, we also need to focus on ourselves and attempt to develop projects of interest here in the United States. The wrap-up session held on Sunday after

the liturgy summarized the discussed topics and reviewed assigned projects. This was followed by the sound of heartfelt goodbyes of the members of the UNWLA “team.”

On September 20, Nadiya Savchenko visited the offices of the UNWLA and was greeted by a small group of local UNWLA members. Ms Savchenko was accompanied by Lyudmyla Kozlovska, president of Open Dialog Foundation, an organization based in Warsaw, whose mission is to defend the human rights of Ukrainians (among others) held unjustly for political reasons in Russia. After Roksolana Misilo and I greeted Nadiya, we underscored that the UNWLA is a non-political organization and that although she is viewed as controversial, the United States respects free speech, adding that we would like to offer her the opportunity to share her thoughts with us. She was very amenable to this and grateful for the support the UNWLA showed her while she was imprisoned and spent two hours exchanging thoughts and opinions with us on various matters. The corruption in Ukraine was a central topic,

and Ms. Savchenko added more and new examples to what we already knew. Most attendees requested pictures with her, especially Br 125 members who chose Nadiya as their patroness.

Nadia Savchenko in UNWLA conference room

The 92nd Street Y Street Fest is held annually on 16 blocks of Lexington Ave in New York City. This year, the fest was held on September 18 and, for the first time, the Ukrainian Institute was invited to participate in the International Way (a

cultural showcase). The Institute graciously invited the UNWLA and the Ukrainian Museum to join this highly attended street fair. All participants agreed that this was a new and great opportunity to showcase our projects and our publications.

On Saturday, September 17, the Princeton Club of New York hosted a symposium presented by the Center for US-Ukraine Relations and commemorating Ukraine’s 25th anniversary of independence. The UNWLA was one of 14 sponsoring organizations of this event. This outstanding day-long event saw historians, academics, political figures, journalists and diplomats discuss Ukraine’s distant and recent past followed by an assessment of Ukraine’s future. The evening banquet speakers featured Tom Ridge (US Secretary of Homeland Security, 2003–2005), Madeleine Albright (US Secretary of State, 1997–2001) and Borys Tarasyuk (UA Rada Foreign Affairs Committee Deputy Chair). While the daylong program offered many opinions and viewpoints on various topics regarding Ukraine, the evening speakers were strongly united in support of Ukraine and its people.

(From left) translator for Mustafa Dzhemiliev (former Chairman of the Mejlis of the Crimean Tatar People and a member of the Ukrainian Parliament since 1998); Paul Roderick Gregory (Research Fellow, Hoover Institution and Cullen Professor of Economics, University of Houston); Marianna Zajac, moderator

I wrote in October’s issue that I would provide details of my trip to Ukraine in this issue, but this will appear in the December issue instead. In the meantime, I hope that readers enjoy my travel partner UNWLA 4th VP Roksolana Misilo’s account of her first trip to Ukraine, which begins on page 5.

A special Thanksgiving greeting to our membership and subscribers and their families to express our sincere appreciation for your loyalty and support.

Best wishes for a happy and healthy Thanksgiving Day!

Мовний парадокс українців

Нещодавно довелось звернути увагу на один момент в телепрограмі, де журналіст проводив опитування, але вразило, як одна гарна дівчина розповідала, що вона "з діда-прадіда українка", що є, таким чином, "справжньою, корінною українкою". Говорила про це з гордістю, але говорила – по-російськи. Це врізалось в пам'ять і спрямувало мене в мої давні роздуми про мовний феномен українців... Ні, – не феномен, а мовний парадокс, найпоширеніший з усіх численних парадоксів у сучасній Україні.

У наш час, коли Росія почала злочинну агресію щодо України, відбувся сплеск справжнього українського патріотизму. Мільйони українців усвідомили необхідність захищати свою Вітчизну, свою ідентичність. Маємо численні вияви українського патріотизму й героїзму... При цьому про свій патріотизм заявляють (і навіть ділом доводять!) численні російськомовні громадяни України, багато з яких вважають себе справжніми українцями.

І ось тут для мене криється справжня загадка. Чому так є? Чому українці, що стали на захист України, не стають на захист української мови? Чому й надалі перебувають у полоні мовного рабства, яке протягом століть створювала їм сусідня, ворожа українцям держава? Україна, якій недоля присудила довгі літа перебувати в полоні чужинецьких держав, отримавши нарешті омріяну волю, не спромоглася вийти із мовного ярма!

Всім уже відомо, як забороняли, нищили українську мову в царській Росії, що продовжували, хоч і не так відкрито, більшовики. Горезвісний Валуєвський циркуляр 1863 року таємно, але дієво, забороняв публікацію "малоросійською", тобто українською, мовою релігійних, навчальних і освітніх книг, однак ще дозволялась публікація художньої літератури. Дію Валуєвського циркуляру було закріплено і розширено шляхом видання імператором

Олександром II Емського указу 1876 року, згідно з яким видання творів українською мовою заборонялося повністю.

Це були яскраві вияви шовіністичної політики російського самодержавства, спрямованої на посилення національного, духовного і політичного гноблення українського народу. У результаті такої політики поневолювачів багато талановитих українських письменників змушені були писати свої твори чужою мовою. Згодом закланна Росія оголосила їх російськими письменниками. Згадати б лише Миколу Гоголя і Володимира Короленка.

Дотепер Українська Вікіпедія пише про полтавчанина Миколу Гоголя (1809-1852): "російський прозаїк, драматург, поет, критик, публіцист українського походження", "визнаний класик російської літератури".

Але ж він – українець, який походив із старовинного українського козацького роду! Навчався він у Полтаві й Ніжині, захоплювався збиранням українських народних пісень. "Якби наш край не мав такої скарбниці пісень, я б ніколи не зрозумів історії його, тому що не збагнув би минулого..." – захоплено писав Гоголь. Він охоче вивчав давню українську історію, народні звичаї та усну народну творчість, що

знаходило відображення у його творах. Але вимушений був писати російською! Зрештою, обставини переконали його, що всі повинні писати по-російськи... Що з того, що Гоголь з любов'ю описував красу України, що кожен знає його знамените "Чуден Дніпр прі тіхой погоді, когда вольно і плавно мчіт сквозь леса і гори полніє води свої...", – він став російським письменником! Що з того, що критикував, гостро висміював весь державний лад Російської імперії – він став окрасою російської літератури! Що з того, що своїми творами він показав різучий контраст ментальності українців і росіян, – він став російським письменником!

Цікаве було висловлювання фран-

*Україна, якій
недоля
присудила довгі
літа перебувати
в полоні
чужинецьких
держав,
отримавши
нарешті омріяну
волю, не
спромоглася
вийти із мовного
ярма!*

цузького публіциста Ежена Вогюе, що з гоголівської "Шинелі" вийшла вся російська література. Ось так, відбираючи українцям мову, відбирали її славу!

Про Володимира Короленка (1853-1921), родом із Житомирщини, Українська Вікіпедія пише: "російський та український письменник, журналіст, публіцист і громадський діяч". Володимир Короленко щиро любив Україну за дивовижну красу її природи, любив український народ за його працьовитість, співучість, нездоланну жагу до волі, палко захищав від переслідувань царських властей українську культуру й мову, за що майже шість років провів у тюрмах та на засланні. Але писав російською! І сучасники назвали Короленка "совістю Росії".

У ХХ столітті російськомовні українці вже виривалися із мовного полону Росії. Яскравим прикладом цього стала Олена Теліга (з дому Шовгенова або Шовгеніва, 1906-1942) – українська поетеса, публіцист, літературний критик, діячка ОУН. Народившись в Іллінському під Москвою в напівбілоруській-напівукраїнській родині, проживши значну частину життя в Петербурзі, Чехословаччині й Польщі, вона стала однією з найбільш відданих патріоток України. І хоч в родині Шовгенівих панувала російська мова, батьки зуміли зберегти вірність своєму українському походженню. Змалку Олена вивчала іноземні мови: добре засвоїла французьку і німецьку, не знала лише української. Але, керована загостреним почуттям історичної справедливості, зуміла вернутися до мови предків і мужньо стала на захист української мови та піднесла на вищий щабель українську поезію.

Показовим є такий епізод із подебрадського періоду життя Олени: на одному із зібрань в Народному Домі, де були присутні російські емігранти-монархісти, пролунали образливі випадки проти української мови. Олена одразу ж знайшла в собі мужність, щоб безкомпромісно заявити: "Ви хами! Та собача мова – моя мова! Мова мого батька і моєї матері. І я вас вже більше не хочу знати".

Чому ж такої хоробрості не виявляють наші сучасні російськомовні українці?

Немало часу в полоні чужої мови перебували й українці Західної України. Тут терпіли від ополячення. За часів Австро-Угорщини, а потім і Польщі, влада належала полякам, які, як і кожна окупаційна влада, розуміли, що національний дух народу ґрунтується на його рідній мові. Тому всіляко старалася ополячити українців. І це великою

мірою вдавалося... Проте передові представники Галичини самовіддано протистояли польському гнобленню та примусовому ополяченню українців. Найбільш такий опір очолювали священики та письменники.

Тут особливо доречно згадати приклад Митрополита Андрея Шептицького. Був він сином графа Івана Шептицького із давнього боярського роду, який отримав грамоту на земельні володіння від князя Льва ще у 1284 р. У XVIII і XIX століттях окремим представникам цього роду, в тому числі і предкам нашого Митрополита, було надано графський титул. Мати майбутнього Митрополита – Софія – була дочкою польського письменника Олександра Фредра і своїм родовим корінням була з'єднана з королівським родом Собеських.

Вже в силу свого походження йому було забезпечено добробут, кар'єру, безтурботне, щасливе життя. Та він не пішов тим легким протореним шляхом.

Задумайтесь, чому?

Добре вивчивши своє українське (руське, як тоді говорилося) коріння і гостро відчуваючи історичну несправедливість щодо українського народу, він добився дозволу Ватикану і змінив отриманий при хрещенні римо-католицький обряд, традиційний для поляків, на греко-католицький, традиційний для українців Західної України. І став найвеличнішою постаттю Української Церкви і справжнім Провідником українського народу, який самовіддано дбав про всі сторони народного життя. Чому обрав такий непростий, нетрадиційний і дуже неprestижний (за тодішніми уявленнями) шлях? Юнацький максималізм, романтизм, перст Божий? Найочевидніше – це загострене почуття справедливості та бажання своїм служінням, своїм прикладом виправляти історичну несправедливість щодо українського народу.

Україна дуже потребує тепер такого розуміння справедливості своїми громадянами. І свідоме й справедливе повернення до рідної мови, яку в силу обставин втратили батьки й діди, конче потрібне!

Лідія Купчик.

ДО РІЧНИЦІ ГОЛОДОМОРУ В УКРАЇНІ 1932 – 1933 РР.

Лист до редакції: Я дістала дуже цікавого листа від моєї стипендіятки з України. А тому, що вона дістала нагороду Міжнародного конкурсу учнівської та студентської молоді Союзу Українок України за свою працю про Голодомор, на мою думку, було б добре помістити цього листа в журналі «Наше Життя». Адже Союз Українок Америки щорічно спонсорує цей конкурс.

З пошаною,

Тереза Марко-Бень.

Лист Ольги Мазур

Шановні Mrs. Thereza I. Ben.

Дякую Вам за те, що надаєте фінансову підтримку для проведення конкурсу творчих робіт «Мій рідний край», який проводить Союз українок України.

Я давно чула про існування цього конкурсу, але вперше відважилася надіслати свою роботу. Уявіть моє здивування, коли дізналася про те, що роботу дуже високо оцінили званням «Перлина конкурсу» і Допомогова комісія «Смолоскипа» призначила мені спонсорську стипендію. А потім були три казкові дні у Львові: нагородження у залі Ратуші, запах кави і цукерок, червоний трамвайчик, на якому ми їхали старим і таким молодим містом, слухаючи розповідь екскурсовода. Дякую таким небайдужим людям, як Ви, за хвилини щастя, як щедрий дарунок у такі нелегкі часи, які переживає моя країна.

Коротко про себе. Я мешкаю в чарівному маленькому містечку Шаргороді на Вінничині, в якому живе 7 тисяч мешканців. Я намагалася знайти Ваше місто Сілвер Спринг, але з подивом дізналася, що такі міста є в багатьох штатах Америки. А все ж таки зробила висновок, що Ваше місто в штаті Мериленд. Я сподіваюся, що Ви мені розкажете більше про Ваше місто. В минулому році знайомі моїх батьків запросили нас у Данію та Норвегію. Як те все не схоже на те, що я бачу кожен день! Але не подумайте, що я скиглю, наче мале дівчисько. Я люблю свою країну, де я народилася, і буду намагатися зробити усе, щоби у нас життя не стало гіршим, ніж десь там, за океаном...

А поки познайомлю вас з Шаргородом. Почну з гімназії, де я вчуся в 9-у класі. Наша гімназія працює лише 5 років. Школа розташована на самому виїзді з міста, але до центра міста йти всього 20 хвилин. Шаргород входить до списку Семи чудес Вінницької області, як центр духовної злагоди. Тут перемішалися віки, релігії, культури трьох народів: католики мають старовинний костел св. Флоріана, православні – храм

Миколи Мірлікійського, євреї – синагогу XI ст. До Другої світової війни Шаргород був єврейським містечком. Тут збереглася чудова стара забудова, цілий втрачений назавжди світ єврейського життя... Шаргород в роки війни потрапив у румунську зону окупації – Трансїстрію. Тут не розстрілювали євреїв, але зимою 1941-42 рр. в гетто майже 3 тисячі євреїв померли від холоду та епідемії тифу...

Ця трагедія перекликається з трагедією

Голодомору 1932-33 рр., і саме цій темі була присвячена моя робота, яка отримала таку високу оцінку на конкурсі Союзу українок... Я спробувала не просто розповісти, як селяни вмирали цілими сім'ями, а намагалася створити звинувачувальний документ цієї епоші і тим, хто організував Голодомор...

Я спробувала не просто розповісти, як селяни вмирали цілими сім'ями, а намагалася створити звинувачувальний документ цієї епоші і тим, хто організував Голодомор...

Спробую коротко передати зміст цієї роботи...

На горищі старої школи учні знаходять зошит без початку і кінця, нам невідоме ім'я автора, його доля, але писала цей щоденник людина, яка вірила у правоту діла більшовиків, для якої Бога замінив Сталін. І ось сторінка за сторінкою, день за днем ця людина розповідає про те, що коїться в селі, і яку участь автор приймає в подіях. З кожним днем все змінюється, все менше стає мешканців в селі, нарешті, дама з косою приходить і за моїм «героєм», якого покинула на призволяще його улюблена партія і він має розділити долю тих, над ким сам знущався. Катюзі по заслугі!

Мені здавалося, що подібні історії ніколи б не мали повторитися, але і до нас достукалася неоголошена війна на Сході України. Нещодавно ми проводили в школі благодійну акцію «Допоможи солдатові»: збирали теплі речі, медикаменти, різні солодощі для відправки бійцям АТО...

Ще раз дякую за Вашу допомогу. Мрію за гроші Вашої стипендії надрукувати збірку своїх пошуково-дослідницьких робіт з історії.

Мир Вашому дому, чистого неба над головою...

З повагою,

Ольга Мазур.

Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

Нам пишуть...

Я була стипендіаткою Союзу Українок Америки і хочу подякувати за підтримку мене протягом всіх років навчання – 11 років навчання в школі та 6 років в художній академії. Також хочу подякувати пані Ані Кравчук, яка була моїм спонсором всі ці роки. Велику підтримку також надавала світлої пам'яті Марія Полянська. Також хочу подякувати Любові Більовицук.

Пані Аня Кравчук і її родина почала підтримувати мене, коли мені було 6 років і я навчалась в художній школі – Київській Дитячій Академії Мистецтв, а матеріальна підтримка була дуже важлива – для можливості купувати художні матеріали та покривати витрати, пов'язані з навчанням. Пані Аня не лише надавала мені стипендію всі ці роки, але підтримувала, цікавилась і я завжди відчувала її тепло і допомогу.

Після закінчення школи я готувалась до вступу і в 2006 році вступила до Національної Академії образотворчого мистецтва і архітектури, яку закінчила 2012 і захистила диплом магістра.

Я дуже вдячна Союзу Українок Америки і пані Ані Кравчук за допомогу і підтримку, завдяки якій, я змогла здобути освіту і отримати професію, про яку мріяла.

Під час навчання в академії на живописному факультеті я зацікавилась викладанням мистецтва дітям і зараз я успішно працюю викладачем, працюю з дітьми, викладаю історію мистецтв, працюю над методикою роботи з дітьми і досліджую процес дитячої творчості – і хоча це не чиста художня творчість, про яку я мріяла на початку навчання, робота з дітьми – це саме моє покликання. Також продовжую працювати як художник.

Для мене і для моєї сім'ї підтримка пані Ані була дуже важлива. Сьогодні, я продовжую своє навчання, шукаю свій шлях і мрію, що через кілька років матиму можливість теж надавати підтримку одній з українських родин.

Садовенко Оксана, 27 років, художник, викладач, 2012 року закінчила НАОМА
Київ, Україна

Лідія Стефановська

З нагоди ювілею Стипендійної Акції Союзу Українок Америки хочу скласти велику подяку всім Паням, які жертвують своїми коштами і часом, щоб допомагати українським учням та студентам у цілому світі. Особисто глибокий поклін хочу віддати п.Меланії Банах, п.Олені Папіж і п.Любі Більовицук, які фінансово допомагали мені під час навчання у Гарвардському університеті. Завдяки ним я могла вчитися у одному з найкращих університетів на світі та зробити там докторат з української літератури.

Хочу також подякувати Пані Ані Кравчук, яка мене надихнула духом СУА і яка привозила допомогу ще у 80-их рр. до Польщі, м.ін. для учнів українського ліцею в Лігниці, де я також вчилася. Дізнавшись, що мене прийняли до Гарварду, саме вона турбувалася, щоб знайти для мене благодійні спонсорки.

Після закінчення аспірантури в Гарварді я повернулася до Польщі (у 2000 році) і стала професором української літератури у Варшавському університеті. Вже понад десять років викладаю на кафедрі українських студій. Сподіваюся, що, навчаючи чергові покоління студентів любові до української культури, я хоч частково зможу сплатити борг, якого я зтягнула перед благодатними членкинями СУА, які вже стільки років віддано і невпинно працюють на користь української справи.

Чесť Вам і поклін, Вельмишановні Пані! Хочу, щоб Ви знали, що ми – Ваші стипендіяти – ніколи не забудемо Вашої доброти і ласкавості. Завдяки Вам тисячі дітей на цілому світі отримали найцінніший дар – науку.

З повагою,

Лідія Стефановська,
Варшава, Польща.

Звернення до усіх спонсорів та жертводавців:

Повідомляємо, що з нагоди 50-ліття Стипендійної Акції СУА в 2017-му році приготується до друку 7-ма з ряду Звітна брошурка Стипендійної Акції СУА за роки 2008-2016.

Якщо Ви ще досі не прислали нам своєї знімки до поміщення у цій книжечці, то просимо ласкаво вислати якнайскоріше на адресу: UNWLA Scholarship Program

PO Box 24, Matawan, NJ 07747-0024

або через е-пошту: nazustrich@verizon.net

У ПАМ'ЯТЬ

Замість квітів на свіжу могилу Почесної членки СУА та довголітньої спонсорки, **бл. п. д-р Іванни М. Ратич** складаю 100 дол. через 98-ий Відділ СУА.

Д-р Ратич жертвенно, часто анонімно, підтримувала різні ділянки праці СУА, бо вірила у їх важливість, включно із Українським Музеєм в Нью Йорку, заснованим СУА у 1976 році.

В імені її колишніх стипендіятів пересилаю співчуття рідним д-р Іванни М. Ратич. Вічна їй Пам'ять!

Анна Кравчук, почесна голова СУА.

ПОЖЕРТВИ за ВЕРЕСЕНЬ 2016 р.

450 дол. – Elisabeth Barna (98);

400 дол. – Христина Принада-Даміденко (56),
38-ий Відділ СУА;

360 дол. – Богданна Худьо (28);

по 330 дол. – Dr. George E Jaskiw, MD, Alex & Irene Khowaylo (62), Dr. Luba M Zuk Levy, д-р Дарія Новаківська Лисий, (54), Steven Lytwyn, Роман і Ольга Новаківські (54);

300 дол. – Maria D. Besoushko, (MAL);

250 дол. – Орися М. Стефанів (98);

по 220 дол. – Dr. Raymond E. Winicki Nautaguck Valley ENT (108), Надія Троян (108), Dr. Rodion and Mrs. Irene M. Polazij, 54-ий Відділ СУА;

150 дол. – Maria R. Silver (MAL);

100 дол. – Бернард і Анна Кравчуки (98);

21 дол. – Рената Бігун (28);

20 дол. – Ольга Коваль (24).

Перепрошуємо. У пожертвах від 17 червня до 1-го серпня 2016 р. помилково подано даток від Теодозії Федак (38) в сумі 220 дол.

Анна Кравчук.

Спасибі за Вашу благодійність!

За референтуру стипендій СУА *Анна Кравчук, почесна голова СУА,*
М. Орися Яцусь, скарбник Комісії стипендій СУА.

Запрошуємо загостити до нас за домовленням телефоном 732-441-9530.

Будь ласка, залишіть записку, або е-поштою: email: nazustrich@verizon.net

UNWLA, Inc., Scholarship / Children-Student Sponsorship Program

P.O. Box 24, Matawan, New Jersey 07747-0024 • Phone / Fax: 732-441-9530

ВЕРЕСЕНЬ 2016 р.

Датки на 400К Клюб

по 1,000 дол. – 83-й Відділ США, Мирон і Маріянна Заяць, Тамара К. Гомер, Волтер і Катерина Була, Христина М. Бонакорса

Датки на виставку «Відлуння Карпат»

1,000 дол. – Андрей Гарасимьяк

по 500 дол. – Ліда Чаплинська, Наталія Павленко і д-р Юрій Міщенко, Роксоляна і Стефан Мисило

Датки на виставку, присвячену 25-річчю Незалежності України – “На металі, на папері, Гроші, Суверенність і Влада”

40,000 дол. – Федеральна Кредитова Кооператива “Самопоміч” в Нью Йорку

1,000 дол. – проф. Рената Голод і проф. Олег Третяк

685.89 дол. – проф. Роман і проф. Зірка Воронка

Датки на УМ до його 40-ліття

1,000 дол. – Мирон і Маріянна Заяць

З НАГОДИ

З нагоди ювілею 50-ліття подружнього життя та з нагоди 40-річчя Українського Музею даруємо 10,000 дол. на потреби УМ.

проф. Рената Голод і проф. Олег Третяк

З нагоди 80-ліття уродин Стефанії Заяць складаю 200 дол. – Богданна Худьо

Датки на Музей

1,500 дол. – Anne M. Evans

по 1,000 дол. – Anonymous (AR), Евген Бачинський

280 дол. – Оріся Мишко

200 дол. – Олійян П. Охримович, Carol Briseno

по 100 дол. – Розалія Головка, Анна Гбур, Борис і Галина Гайда

80 дол. – д-р. Арета Добрянська

75 дол. – д-р. Александр і Дада Слоневські

по 60 дол. – Роман і Міра Савицькі, Богдан і Лідія Крамарчук

по 50 дол. – Анна Макух, Марія Остапа, William & Elisabeth Varva, Віра Андрушків, Валентина Чудовська, Patricia Vodnar McGarrigle, Ірина Плис

по 30 дол. – Патрісія Дейнека, Любомира Бойко, Люба Головінська, Марія Остапа, Bette Quackenbush

по 20 дол. – Olena Pariz, Оксана Фолтун, Lubow T. Burrows

по 10 дол. – Василь Барабаш, д-р Юрій і д-р Кріс Крижанівський, Раяна Сколнік, Стефанія

Колодій, Dr. Walter & Joyce Baziuk, Алекс і Лідія Пясецькі, Natalie Maciukenas

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

В пам'ять моєї учительки англійської мови в гімназії у Байройті та визначної Союзянки **св. п. Іванни Мірчук-Ратич** складаю 150 дол. Надія Дейчаківська

В пам'ять бл.п. **Юлії Шепелев** складаю 250 дол. Іван Н. Макух

В пам'ять батьків **бл. п. Теодора і Анни Креденсів** складемо 100 дол. Надія Бігун

In loving memory of **Christine Kyj Pluta** I am donating \$100. Barbara McCaffrey

In memory of **Christine Kyj Pluta**, I am donating \$50. John Demaio

In memory of **Christine Kyj Pluta**, we are donating \$50. Sean & Victoria Roberts

In memory of **Christine Kyj Pluta**, we are donating \$50. Bruce & Pat Donnelly & Family

In memory of **Christine Kyj Pluta**, I am donating \$100. Mark O. Wizniak

In memory of **Christine Kyj Pluta**, who passed away Sept 6, 2016, I am donating \$25. Mary Zdun & Family

В пам'ять бл.п. **Юлії Шепелев** складаємо 500 дол. Христина, Адріян і Аня Шепелев

В пам'ять бл.п. **Юлії Шепелев** складаю 25 дол. Лідія Пасамані

In memory of **Julie Shepelavey** we are donating \$500: Elmer & Olga Bertsch (\$300), Yuri (\$100), Tatiana (\$100)

На свіжу могилу бл п. **Христини Голубець** складаю 100 дол. Мирослава Граб

У травні 2015 р. в Українському Музею відбувся концерт у виконанні дуету піаністів Шелестів з нагоди відзначення 10-ої річниці переїзду Музею 2005 р. до нового приміщення.

У червні 2016 р. з нагоди ювілею 40-ліття Українського Музею, відбувся концерт зірки Метрополітен опери – Стефана Шкафаровського (бас) у фортеп'янному супроводі Лариси Крупи. Обидва благодійні концерти були організовані Українським Музеєм та 113-им Відділом США і принесли \$2,270 доходу.

Щиро дякуємо за підтримку!

Управа і адміністрація УМ

WAR VICTIMS' FUND ❖ ДОПОМОГА ЖЕРТВАМ ВІЙНИ ГІДНОСТІ

\$1,000 Oleh Tretiak

У св. п. **Ірени Бандери-Чайковської**. Родині висловлюємо глибоке співчуття:

по 50 дол. Хор «Діброва», Гартфорд, Peter and Daria Juergensen, Мирослава Кузьо, Мелянія Кузьма, Марта Ломага, Ірена Осташок

25 дол. Надя Гафткович

300 дол. В пам'ять бл.п. **Осипа Голинського**.
Ігор і Даня Чума

\$250 In memory of **Nicholas Mykola Kozura**.
UNWLA Branch 134

\$250 In memory of **Christina Holubec**.
Chrystyna Turczeniuk

200 дол. Замість квітів з нагоди уродин референтки суспільної опіки Софії Лонишин.
65-ий Відділ СУА

\$200 In memory of **Irene Chaikovsky**.
Barry and Linda Talley

100 дол. У пам'ять св.п. **Христини Шлемкевич Голубець**.
Надія Шмігель і Ольга Савчук

\$100 In memory of **Mr. Homick**, husband of our member, Mrs. Anna Homick.
St. Mary Ukrainian Catholic Church, choir

У світлу пам'ять бл.п. **Михайла Тарапацького** для сиріт героїв України, які загинули за волю України, через 56 відділ СУА ім. Мілени Рудницької в Норт Порт, Флорида:

100 дол. Раїса Когно

по 50 дол. Богдана Фридер, Володимир Мотика, Іванна Мартинець

40 дол. Оксана Тарапацька

30 дол. Марія Наваринська

по 20 дол. Анна і Остап Мацілінські, Ірина Кузик, Євгенія Голуб, Ева Южин

\$50 In memory of **Christina Holubec**.
Claudia Bogdanos

\$25 Mrs. M. Spirala

ЗАГАЛЬНІ ДАТКИ - GENERAL DONATIONS

\$3,000 Helen Kytasty

\$200 In memory of **Oksana Mykytyn**.
Eleanoraann Gianni

\$50 Deborah Shapiro

\$20 In memory of **Natalia Chaplenko**.
Lilianna Juhasz

Пресовий фонд НАШЕ ЖИТТЯ Press Fund OUR LIFE

\$100 In memory of our dear member **Nataliya Bovkun**.
UNWLA Branch 118

In memory of **Dr. Maria Baltarowich**

\$50 Vera Andrushkiw

\$30 Romana Dyhdalo

50 дол. В пам'ять бл.п. **Теодора Царика**, чоловіка довголітньої голови нашого відділу Тереси Царик.

78-ий Відділ СУА

\$25 In memory of **Dr. Iwanna Ratych**
UNWLA Branch 56

\$25 In memory of **Mr. Michael Belendiuk**, husband of our member Mrs. Lydia Belendiuk.
UNWLA Branch 56

25 дол. В пам'ять бл.п. д-р **Іванни Ратич**.
Адріян і Христя Стецик

15 дол. Люба Коритовська

ATTENTION AUTHORS

Please send in your submissions, questions, and suggestions in Ukrainian or in English to the email address printed on the front inside cover of *Our Life*:

unwlaourlife@gmail.com

OBITUARIES

Dr. Nataliya Bovkun 1966–2016

Nataliya Bovkun passed away suddenly in her hometown of Kyiv, Ukraine, on Sunday, October 2, 2016, at the age of 50, after battling complications from pancreatitis for over two months. An educator, volunteer, loving wife, mother, daughter, and friend to everyone she met, she will be missed by all.

Nataliya was born on August 29, 1966, in Kamianets-Podilskyi, Ukraine, and spent most of her life in Kyiv. She was always a helping hand while growing up, taking care of her little sister Elena. She never received a bad grade in school and was a perfect daughter to her wonderful parents. In 1988, she married Serhiy Bobrovnyk. She and her loving husband welcomed their first daughter to the world in 1989; a second daughter was born 1992. Nataliya received her Master's degree (1988) and a PhD (1997) from the University of Food Technologies, where she later worked as a professor teaching multiple chemistry courses until she moved to Houston, Texas, in 2001. Facing several obstacles along the way, she quickly accustomed herself to a new culture and learned

English. In 2006 she began working for the Houston Independent School District (HISD). Most of her time with HISD was spent at Houston Academy for International Studies, where she taught chemistry and started a dual credit chemistry class through collaboration with Houston Community College (HCC). In 2009, she also began teaching evening Earth Science and Chemistry classes at HCC.

Nataliya was active in the Houston Ukrainian community and was a member of the American Cultural Club of Houston and Branch 118 of the Ukrainian National Women's League of America. Throughout her 15 years in Houston she helped out at events and activities planned by these organizations.

During her short time with us, Nataliya touched many lives: her loving family, wonderful friends (including those from her childhood years because she never lost touch with them), the many colleagues she worked with, and countless young students whom she taught over the years at various education levels. She will always be remembered for her welcoming smile, a never-ending sense of adventure, and a fearless attitude about everything she did in life.

Nataliya is survived by her loving husband Serhiy Bobrovnyk, daughters Hanna and Mariya Bobrovnyk of Houston; parents Peter Bovkun and Nina Nikolenko of Kyiv; sister Elena Sokolovskaya and niece Ludmila Sokolovskaya of Kyiv; son-in-law Nicholas Caroccio of Houston; father-in-law Leonid Bobrovnyk; and many other family members and friends.

Funeral and burial services were held in Kyiv on October 5, 2016; a memorial service at Pokrova Ukrainian Catholic Church of Houston was held in November.

Nataliya, smiling down from Heaven, will be forever in our hearts and never forgotten.

We Mourn Their Passing

The UNWLA recently lost two Members at Large:

CHRISTINA R. HOLUBEC (maiden name Shlemkewych), 83, passed away on September 6, 2016, in Cranford, New Jersey. In lieu of flowers, donations in Christina's memory can be made to the UNWLA's War Victims Fund.

IRENE BANDERA CHAIKOVSKY, 89, passed away on July 29, 2016, in Palm Desert, California. Funeral services were held in Hartford, Conn. Donations in Irena's memory can be made to the UNWLA's War Victims Fund.

Irena Hryhorczyk Shumylo

Irena was born in Konitz, Germany, on August 6, 1942. She and her parents, Maria and Zenek Hryhorczyk, moved through the camps as did so many Ukrainians displaced by the war, until they were able to emigrate to Detroit, Michigan, in 1950. Irena soon became active in the Ukrainian community and its organizations.

Irena and Mychaylo Shumylo married on June 22, 1963, and thereafter were blessed with three children: Natalya, Marko, and Roman. Through the years, Irena remained active in the Ukrainian community, sending her children to

Immaculate Conception schools and Plast, volunteering at Ridna Shkola and Chernyk Sports Club. She worked at both the Selfreliance and Future Credit Unions until her retirement. A member of UNWLA Branch 96, she served as the treasurer of the Detroit Regional Council for twenty years, and she also was the treasurer for the Marijska Druzhyna at Immaculate Conception Church for ten years. In 1991 Irena suffered a brain aneurysm; she went through her illness well enough to see her children and grandchildren grow into adulthood.

Irena was a very creative, talented, and artistic woman, skillfully creating pysanky, embroidering, sewing, making decorative ceramic works and making gerdany. She kept a Ukrainian home and followed Ukrainian traditions and customs. She and her husband became the cornerstone for the entire family, and her passing leaves a huge hole in the family and the community. She will be missed by her children Natalya, Marko, and Roman; her grandchildren Kolia, Katya, Christian, and Sophia; her sisters Lillia and Chrystyna; her sisters-in-law and brothers-in-law Donna and Alexander Shrubowich, Liasia and Roman Maziak, and Zirka and Roman Zubar; and her nieces and nephews Victor, Andrew, Petro, Anya, Paul, Tanya, Marta, Shanya and Damien.

Богдан Лепкий

Минеться ніч, розвієсь тьма...

Минеться ніч, розвієсь тьма,
Проснитись чорний сон.
Настане день! Життя, весна
Загляне до вікон.

Та нім мине недолі час,
Нім щастя зацвітуть квітки,
О пісне! – не кидай ти нас!
Дзвени, дзвени, дзвени!

В лихій добі, в важкій борбі
Мутиться людський ум.
Нехай же він спічне собі
Хоть хвилю серед дум.

Най позабуде брязк оков
І звірства боротьби,
Під свою білу хоругов
Горни ти нас, горни!

Минеться ніч, розвієсь тьма,
Проснитись чорний сон!
Настане день! Життя, весна
Загляне до вікон.

Та нім мине недолі час,
Нім щастя зацвітуть квітки,
О пісне! – не кидай ти нас!
Дзвени, дзвени, дзвени!

Видиш, брате мій...

Видиш, брате мій,
Товаришу мій,
Відлітають сірим шнуром
Журавлі у вирій.

Кличуть: кру! кру! кру!
В чужині умру,
Заки море перелечу,
Крилонька зітру,
Крилонька зітру.

Мерехтить в очах
Безконечний шлях,
Гине, гине в синіх хмарах
Слід по журавлях.

Branch 14 of Atlanta, Georgia, Celebrates 40th Anniversary

On August 15 of this year, Branch 14 commemorated its 40th anniversary with UNWLA. We celebrated with a successful fund raiser held at the home of Branch 114 Archivist Orysia Fisher's. Pictured left to right are Dianna Tychanski, Stephannie Harrison, Dot Garson (past Treasurer), Ger-

aldine Hajduk (past President), Barb Ancar (present Treasurer) Bonnie Keller, Donia Semchyshyn, Oksana Tychanski, Halyna Ivaskiv, Kathleen Perzik Tice, (current President), Laryssa Temple (Public Relations and Press Chair), Alexandra Britton, Orysia Fisher (Archivist) and Maria Miller. Not in photo: Oksana Foltyn, Nataliya Khomenko, Galyna Tarafanyuk, and Joan Uszenski (past Treasurer).

Зустріч з Надією Савченко

Союзянки
з Надією Савченко.

20 вересня 2016 року в домівці СУА в Нью Йорку відбулася зустріч членів Екзекутиви СУА, а також 125-го Відділу СУА з Героєм України, депутатом Верховної Ради України Надією Савченко.

Голова СУА Маріянна Заяць тепло привітала Надію, а також супроводжуючу її Людмилу Козловську. Почесна голова СУА Ірина Куровицька розповіла гостям про історію нашої організації та її діяльність.

В свою чергу, гостя подякувала присутнім, а саме, союзянкам 125-го Відділу СУА за листи підтримки, а також участь в акціях протесту проти її ув'язнення. Тут треба зазначити, що жіноча організація СУА і, зокрема, союзянки 125-го Відділу підтримували Надію як жінку-політв'язня під час її перебування в російській тюрмі.

Наша гостя розповіла про себе, зокрема, про свою діяльність на посаді депутата Верховної Ради України. Політик поділилася з присутніми своїми планами роботи, а також своїм баченням виборчої системи в Україні. Оповідала про свої депутатські поїздки в зону АТО.

Надія Савченко справила дуже приємне враження на присутніх в залі. Маючи неабияку харизму, вона вже через 5 хвилин завоювала приязнь аудиторії. Надія справила враження чесною і безкорисною людиною, яка вболіває за долю України. Наша гостя, не замислюючись, давала розгорнуту і підкріплену прикладами відповідь на запитання присутніх.

Наприкінці зустрічі присутні брали автографи і фотографувалися з Надією Савченко.

Олена Немелівська,
125-ий Відділ СУА, Нью Йорк.

85-ліття 34-го Відділу СУА, Коговз, округу Центральний Нью Йорк

*Сидять зліва: Ірена Галібей, Ніна Левицька, Марія Мацюк, Дарія Кіндзерська.
Стоять: Катруся Барсигіан, Славка Левицька-Перрі, Христя Кифор, Оксана Цюпка, Галя Гіберт, Галина
Головецька, Єлисавета Баран, Уляна Омецінська, Марія Савків, Христина Копелакіс.*

В той час, коли Головна Управа СУА організувала величне відзначення 90-ліття Союзу Українок Америки, наш 34-ий Відділ СУА в Коговзі, Нью Йорк відзначив 85-літній ювілей з дня його заснування.

Відзначення ювілею є завжди радісною подією, як у приватному, так і в громадському житті, а особливо похвальним є для нашої жіночої організації, що упродовж такого тривалого часу – 85 років (часом в несприятливих обставинах і труднощах) поборювались всякі перешкоди, праця продовжувалась і відділ далі існував.

Щоб належно відзначити цю дату і признати жертовну працю членок на протязі довгого часу, в першу чергу вшановано членок-засновниць і всіх тих, котрі після довгої приналежності до відділу відійшли у вічність. З цього приводу в неділю, 10-го жовтня 2015-го року після Святої Літургії в церкві свв. Петра і Павла в Коговзі відправлено панахиду за покійних членок, яку відслужив місцевий парох о. крилошанин Володимир Марущак в присутності членок і парафіян.

Після панахиди всі присутні зібралися в церковній залі на перекуску, каву і солодке. Голова відділу Оксана Цюпка привітала присутніх гостей, а заступниця голови Галина Логан прочитала коротку історію 34-го відділу в англійській мові, щоб всім присутнім пригадати, а чужих гостей ознайомити з ціллю і завданням нашої організації, а також з великим вкладом праці відділу у громадському житті. Рівночасно, це була подяка для зібраної громади за підтримку нашої праці та заохота до співпраці в майбутньому.

При веселій розмові у приємній атмосфері проходив час, згадуючи само-посвяту покійних членок, а передовсім піонерок, які зі скромного заробітку надавали матеріальну й моральну допомогу Рідному Краю та іншим країнам світу, де жили українські поселенці. З приїздом повоєнної еміграції наш відділ нараховував понад 50 активних членок і відзначався своїм надзвичайно продуктивним вкладом праці для організації й громади та виконував всі свої зобов'язання до Централі СУА, за що був кількакратно відзначений на конвенціях.

На завершення 85-літнього ювілею управа і членки відділу з почуттям гордості за свій многогранний вклад праці на протязі такого довгого часу рішили зібратися разом тиждень пізніше у гарному історичному приміщенні в місті Саратога Спрінгс, щоби при спільному столі взаємно себе підкріпити і заохотити до дальшої праці на майбутнє.

Складаємо велику подяку засновницям 34-го відділу СУА в Коговзі, Н.Й. на славу покійним-заслуженим та на заохоту тепер активним членкам!

*За Управу Відділу,
Уляна Омецінська, секретарка.*

Святкування 25-річчя Незалежності України у Брукліні, 21-й Відділ СУА, Округа Нью Йорк

*Учасники святкування Дня
Незалежності та гурт «Родина» в
залі церкви Святого Духа у Брукліні,
Нью Йорк.*

Цього року урочистості з нагоди 25-річного ювілею Дня Незалежності Української Держави були проведені у Церкві Святого Духа в Брукліні у неділю 28-го серпня. Ведуча Оля Дейнеко розпочала Святкову програму "Україна - Понад Усе!" з вірша Вадима Крищенка "Внесіте Прапор вільної Держави":

Вже скільки закривавлених століть
Тебе, Вкраїно, імені лишали...
Тож встаньмо, браття, в цю урочу мить:
Внесіте прапор вільної Держави!
Степів таврійських і карпатських гір
З'єднався колір синій і жовтавий.
Гей, недругам усім наперекір –
Внесіте прапор вільної Держави!
Ганьбив наш прапор зловорожий гнів,
Його полотна в попелі лежали...
Але він знов, як день новий, розцвів,
Внесіте прапор вільної Держави!
Повірмо в те, що нас вже не збороть,
І долучаймось до добра і слави.
Хай будуть з нами Правда і Господь –
Внесіте прапор вільної Держави!

Підчас виконання церковним хором Державного Гімну України було внесено до залі Державні Прапори України та Сполучених Штатів Америки. Отець Іван Тихович та отець Володимир Дмитерко благословили наше свято. Акт проголошення Незалежності України зачитав голова Головної Управи ООЧСУ пан Степан Качурак. З привітаннями до парафіян звернулися голова Відділу ОЖ ООЧСУ у Нью Йорку пані Наталія Качурак, голова Округу СУА Нью Йорку пані Галина Романишин, голова організації «Матері в Молитві» і координатор «Вервиці Перемоги»

пані Людвіга Ролюк.

Голова Головної Управи ООЧСУ пан Степан Качурак поінформував присутніх про допомогу діаспори Українській Армії у війні з Московією. Активні членкині 21-го Відділу Союзу Українок Америки та учасниці парафіяльної громади пані Роксолана Семчук, Дарія Волощук і Марія Семчук продекламували вірш Івана Франка "Каменярі", а Ксеня Качурак заспівала дві пісні. Окрасою свята був виступ гурту "Родина" – сім'я Марчук: батько, мати та два сини. Виконання ними українських стрілецьких пісень гаряче сприймалося парафіянами та гостями. Як завжди, активним був церковний хор під керівництвом пані Клари Легкої.

По закінченні громада ще довго не розходилася – співали українські пісні під акомпаніємент гітари пана Степана Качурака і під супровід гурту "Родина" і спілкувалися.

Щира подяка пані Надії Хоменко, яка займалася оформленням та декоруванням залу, Українському Народному Дому у Брукліні (голова Стах Грицьков'ян) за спонсорвання свята та всім парафіянам, що долучилися до нашого свята. Окрему подяку виносимо нашому незмінному фото і відеооператору пану Мирославу Лапану.

Свято вдалося... Хоч Україна і далеко від нас, але всі ми, українці, відчуваємо нашу рідну землю серцем і душею.

*Дарія Волощук,
пресова референтка 21-го Відділу СУА.*

83-ій Відділ США в Нью Йорку повертається до праці

Проминуло гаряче літо. Нарешті! Хоч температура ще досить висока, все-таки сонце гріє вже по-осінньому.

14-го вересня в домі США в Нью Йорку відбулися перші післявакаційні сходи 83-го Відділу США з оптимістичним настроєм, бо Відділ привітав на них нову членку відділу Уляну Герін, приятельку голови відділу Люби Шатанської. А з п. Уляною на сходи завітала і її мама, пані Романна Дмитрів, яка приїхала зі Стрії відвідати свою доню. Пані Романна, професійна вчителька, надзвичайно цікаво розповіла нам про те, як з розвалом СРСР жіноцтво Стрийщини взялось відразу до відновлення довоєнного Союзу Українок та до іншої громадської праці, яка успішно розвивається з кожним роком. Вона також подарувала нам книжку „Нариси історії жіночого руху на Стрийщині” Зеновії Ханас, в якій деякі членки впізнали знайомих осіб, а Мотря Мілянч впізнала свою маму, пок. Евстахію Мілянч, активну громадську діячку.

Після цікавої розповіді всі підійшли до дбайливо накритого столу, на якому за старанням членок з'явилися смачні перекуси. А несподіванкою був „торт” з мамалиги, прикрашений смаженою цибулькою та посипаний бриндзю, який приготувала наша протокольна секретарка Галя Грицик, родом з Буковини. Вона вже не раз знайомила нас зі смачними стравами свого рідного краю.

Після смачної перекуси, „торта” і кави присутні ще чомно вислухали мою розповідь про дві мистецькі виставки, які саме відбувались в Українському Музеї. Одна – це виставка Якова Гніздовського, відомого у США, Канаді та Західній Європі, а тепер теж і в Україні мистця, а друга – виставка сучасного львівського маляра Ореста Скопа.

Я. Гніздовський, 100-ліття з дня народження якого відзначається цього року,

широко відомий і улюблений мистець української діаспори, народжений у с. Пилипче на Борщівщині у 1915 р. Його дереворити та олійні картини знаходяться в багатьох українських хатах та у світових музеях. Він також ілюстрував багато журналів та книжок. В Україні Укрпошта минулого року видала марку, а Національний банк викарбував монету з його автопортретом.

Романна Дмитрів розповідає. Сидить Рома Шуган.

Менше знаний в діаспорі О. Скоп, який виставив 23 олійні картини з постаттю козака Мамає під назвою „Козак Мамає – відомий невідомий герой”. У статті, надрукованій у „Свободі” про цю виставку, мистецтвознавець Юрій Міщенко писав, що, коли після розпаду СРСР мистець

довідався про розстріл за наказом Сталіна найкращих кобзарів і лірників України, постановив написати картини Мамає, кожна з яких буде присвячена одному з загиблих. І працює він над цим уже 25 років. А трагедія була така: у грудні 1934 р. Сталін скликав у Харкові, який тоді був столицею України, зїзд кобзарів, на який зїхалось 337 кобзарів, лірників і бандуристів (деякі зі своїми хлопчиками-поводирями). Привезли вони і свої цінні, деякі дуже старовинні, інструменти. Під час зїзду організовано ніби прогульку до селища Козяча Лопань. Там сталася страшна трагедія. Усіх кобзарів розстріляно, а подію засекречено.

Виставка дуже гарна і зворушлива. Картини у теплих тонах. Кожний Мамає відрізняється якимось символом – чи то кольором люльки, чи то квіткою, або ще чимось.

Поспілкувавшись, присутні обговорювали ще деякі пляни діяльності відділу. Саме ущух сильний дощ, який перешкодив деяким членкам прибути на сходи, і союзнянки розійшлись, розїхались додів.

*Олександра Юзенів,
культосвітня референтка.*

Phoenix Community Celebrates Ukrainian Independence Day

by Kristina Efimenko

Ukrainian Independence Day Celebration. Clockwise from left: a Polish guest, Mr. and Mrs. Kapko, and the wife of Professor Stephen Batalden (seated directly across from her), Prof. Mark Von Hagen, and Jim and Patience Huntwork.

Celebrating and honoring an independent Ukraine is paramount in the minds of Ukrainians and those who love Ukraine and care about its future. But as August 24th drew closer this year, members of UNWLA Branch 3 and UCCA Phoenix, Arizona, chapter began to worry about where the Ukrainian Independence Day event should be celebrated. Arizona at that time of year is very hot and the antiquated air conditioning units in the Ukrainian Cultural Center (UCC) would not maintain a comfortable temperature. Funds for improving the cooling system were low. Some members even looked into having the celebration somewhere else, but for most of us the idea of celebrating Ukrainian Independence Day anywhere other than the UCC was unthinkable! Fortunately, the Arizona Ukrainian Community came through by donating and installing several new air conditioning units and the event was a huge success with at least 150 people attending. We even ran out of chairs! There were many new faces besides those of the usual attendees: new Ukrainian immigrants, Polish and Romanian guests, two professors from Arizona State University— Mark Von Hagen and Stephen Batalden—and a Ukrainian foreign exchange student, Olga Tomkevych, from Lviv, Ukraine, who brought several other Arizona State University students with her to the event. Much fun was had by all, with music played by a Polish band and traditional Ukrainian foods prepared by members of the UNWLA and UCCA.

The highlight of the evening was a speech about the history of Ukraine, delivered in Ukrainian by Mark Von Hagen, professor and interim director of the Melikian Center at ASU. Professor Von Hagen also announced that a Ukrainian language course would be offered by the Melikian Center's Critical Languages Institute at ASU in the summer of 1917. Attorneys Patience and Jim Huntwork have already donated \$2,000 for this purpose. The Huntworks have been to Ukraine a few times to help with legal reforms; the purpose of their most recent visit was to monitor elections in two Ukrainian cities. An additional \$13,000 is needed before the Ukrainian language class can be advertised. The Critical Languages Institute offers many languages which are seldom taught at most colleges and universities, including Albanian, Armenian, Serbian, Bosnian, Croatian, Macedonian, Indonesian, Russian, Turkish, Uzbek, and others. We hope to see Ukrainian added to the list, if not in 2017, then in 2018.

St. Petersburg, Florida, Commemorates the 25th Anniversary of Ukraine's Independence

by Olya N. Czerkas, co-liaison for UNWLA Branches at Large

A commemoration of the 25th anniversary of Ukraine's independence was held on Sunday, August 28, 2016, at Epiphany of Our Lord Ukrainian Catholic Church, in St. Petersburg, Florida, which happens to be the home base of UNWLA Branch 124. The commemorative event also drew members of other Ukrainian communities in Western Florida (which also includes Clearwater, Tampa, Sarasota, and Northport), who traveled from near and far to participate in this momentous occasion.

The day began with Father Roman Badiak, pastor of Epiphany of Our Lord Ukrainian Catholic Church who is also chaplain and member of the Ukrainian American Veterans Post 40 of Northport, Florida, celebrating the Holy Liturgy. Rev. Bohdan Malski, pastor of the Ukrainian Baptist Church, was our guest and spoke about Ukrainian Independence and the importance of all Ukrainians unifying.

Members of Ukrainian American Veterans' Post 40, Northport, Florida, then led a solemn procession to the church hall where a beautiful memorial plaque was blessed by Father Badiak. The plaque was dedicated in honor of those brave individuals who gave their lives for their beloved Ukraine. Standing near the memorial plaque, the community observed a moment of silence. Candles were lit, songs were sung, and tears were shed in remembrance of those who had given their lives to create an independent Ukraine for future generations.

Guests were then invited into the church hall for a beautiful program where a synopsis of Ukrainian history was presented in Ukrainian by Orest Dudyak and in English by Natalia Khakhoula. The church choir sang under the direction of Nadia Sawa, a guitarist sang his original compositions focusing on current events in Ukraine, and children recited touching poems. UAV National Commander Ihor Hron gave a stirring speech honoring those who had sacrificed everything for Ukraine's independence.

Guests of honor included three colonels from Ukraine who are currently stationed at MacDill Air Force Base in Tampa, Florida. Additional guests included generals and colonels from the United States, France, Belgium, Germany, Spain, Canada, Georgia, Tunisia, Lithuania, Poland, and Italy.

Epiphany of Our Lord Ukrainian Catholic Church Choir under the direction of Nadia Sawa perform during the commemorative program.

Lena Slywka and her daughters who would present the Ukrainian embroidered rushnyk during the blessing of the commemorative plaque.

A luncheon followed the formal ceremony and was a perfect occasion for the members of our community to thank the military personnel for their service and dedication to their respective countries and to our mutual goal of freedom and independence for all nations of the world.

The women of UNWLA Branch 124 were most helpful in making this a successful community event. Some were involved with the planning, some sang in the choir, some helped with the decorations, and many helped to prepare and serve the delicious buffet.

MEDICAL MYTHS DEBUNKED

by Ihor Magun, M.D., FACP

We frequently come across medical recommendations and advice. Much of this information is helpful, but this month's article addresses some common medical myths that should be clarified or rejected.

Myth: Green nasal mucus is a sign of a bacterial infection.

Fact: For most of us, an examination of the contents of a paper tissue after blowing your nose invariably provides a variable range of colors, especially green. The color of the mucus is not, for the most part, due to bacteria. In fact, when someone has a cold, white blood cells called neutrophils accumulate in the nasal area. These neutrophils contain a greenish-colored enzyme that changes clear mucus to green mucus. In addition, if mucus is thick, it can also have a greenish color. These are not a sign of bacterial infection.

Myth: Ingestion of vitamin tablets is the sure way to get the "recommended daily requirement."

Fact: The medical response to this assertion is "yes and no." All the claims that ingesting a particular vitamin provides all the necessary vitamins and minerals from A to Z are not completely true. If this was the case, the vitamin tablet would be so large you could not swallow it. The truth is that most of the tablets do not provide adequate levels of vitamin D and calcium or miss some other important vitamins altogether. This does not mean that they are not helpful, it simply means they don't do enough. Nevertheless, growing children, pregnant women, elderly persons, and individuals who have eating issues and/or intestinal problems, or people who have had surgery for obesity, should not stop taking these vitamin supplements. For the rest of us, as you probably already know, the best source of vitamins is from food sources that are rich in the recommended minerals and vitamins.

Myth: Normal human body temperature is 98.6 degrees Fahrenheit.

Fact: Body temperatures fluctuate throughout the day. In most people, temperature is characteristically lower in the morning and typically increases throughout the day by about one degree. Fever is a concern if it is 100 or greater. The environment, hydration level, age, and exertion all play a role in influencing temperature. Slight deviations from the 98.6 (lower or higher) are normal and of no significant concern.

Myth: Sinusitis is always treated with antibiotics.

Fact: Sinusitis is an inflammation of the sinuses. Symptoms include thick nasal mucus, congestion, fever, sore throat, or cough. Most sinus infections are of viral origin and do not require antibiotics. Antibiotics are warranted only if symptoms last more than ten days or if someone feels worse after feeling better. Treatment with antibiotics does not shorten the duration of viral sinusitis.

Myth: Flu vaccination prevents all flu infections.

Fact: The annual influenza vaccination protects only against several strains that come from Asia and change every year. The vaccine does not prevent the common flu.

Myth: All probiotics are the same and everyone should increase their intake.

Fact: Probiotics are a new trend in food supplements, but if there are no digestive or other medical issues that warrant their use, ingesting probiotics may not be necessary or helpful. Here are a few tips for those who do need them. (a) If a probiotic is in capsule form, make sure it is coated. If uncoated, the stomach acid will kill most of the strains before they get a chance to work. (b) Make sure the capsule has at least a billion CFU (colony forming units) per dose. (c) Check the expiration date because proper stability and efficacy drop significantly if the probiotic is ingested past the labeled time frame. It is more beneficial to consume naturally occurring probiotics like yogurt and fermented foods such as sauerkraut and pickled produce.

Myth: You must drink eight to ten glasses of water daily.

Fact: Good hydration is always crucial and frequently ignored. The ideal amount of liquids to be ingested all depends on a number of facts: ambient temperature, exercise activity, quantity of salt ingested in meals, diuretic use, caffeine intake, and even bowel issues (diarrhea). One very simple way to check your level of hydration is to take a look at your urine. If it is dark yellow, you need to increase your liquid in-

take; if it is only slightly yellow (bordering on the side of clear), then you are well hydrated and doing a good job.

Myth: If you just had a cold you won't get another cold right away.

Fact: If you have ever said to yourself, "I just had a cold. How can I have another cold?" this one's for you. There are over two hundred viruses that produce the typical "common cold," and most adults have two to three colds a year with each taking a one to two week time frame to run its course. It's very common and quite annoying but it may just be that one type of virus leaves your body and another takes hold. The best advice is advice we have all heard at least 1,000 time: Wash your hands with soap and warm water for at least twenty seconds to help prevent catching colds and use tissues when sneezing or coughing (or at least cough into your upper arm) to limit the spread of the virus.

A Note from the Editors: Guidelines for Submitting Articles to Our Life

1. Please send each article as Word document attachment via email to unwlaourlife@gmail.com. Please DO NOT type your article into the body of your email or send as a PDF file.

2. **Identify your work.** In the subject line of your email, please provide title or subject of the article you are submitting for publication and designate whether the article is in English or Ukrainian. (type in ENG or UKR to identify which). If applicable, include UNWLA Branch #.

3. **The Only Time Spelling Really Counts.** We know a lot of people, but we do not know everyone and rely on our authors to provide correct spelling of first and last names of everyone mentioned in articles each time the names are mentioned. We don't like to guess which version is correct.

4. **Deadlines.** Producing a bilingual monthly magazine is a complex matter that requires extensive cooperation and coordination between and among authors, photographers, editors, and Computoprint. Editing and layout take time and effort and it is for this reason that we set deadlines for materials to be published in any given month. Materials submitted later than the designated deadline wreak havoc on the production process and often create unnecessary additional work for all concerned. Please note that all materials (articles and photos) for any given issue of the magazine must be received by the editors by the 5th of the month preceding the month of publication. Materials received after this deadline may be bumped to the next issue.

Last but not least: Please do not send identical articles to *Our Life* and any other publication simultaneously as this constitutes a breach of professional courtesy. (In some cases, it is also illegal to do this as it may violate copyright laws.) If you feel the information you wrote about is important enough to share with a broader or different audience, write a separate and distinct article for each publication.

***Thank You for all your hard work
and for your cooperation!***

The Pot Calling the Kettle Black

A bit of a postscript to the "Guidelines for Submitting Articles" above. Just in case you feel like you are being yelled at or preached to, I wanted to clarify that editors make bloopers too. This editor did so while writing a hurry-up piece called "Finding Franko" that was published on page 8 of the September issue of *Our Life*. The blooper was in paragraph 2 of column 1 and concerns a reference to someone named Percival Manning. Although there may indeed be someone who is or was so named, what should have been there was Percival Cundy. Sorry about that, but all's well that ends well because now you know that editors are not infallible and also because I had something I could use to fill in the bottom of this page! God truly does work in mysterious ways! - tsc

**«Діти – се наш дорогий скарб,
се наша надія, се – Молода Україна»**

Олена Пчілка

МАЛЮКО

Вересень, 2016

ДИВО-КВІТИ

Вірш Наталки Поклад

На картині і тарелі,
На сорочці й рушнику –
Всюди квіти ці веселі,
Ми між них – як в квітнику.
Петриківські диво-квіти –
Кольорів дзвінкий розмай.
Квіти кажуть всьому світу:
“Україна – справді рай”.
У тих квітах – наша мова,
Наші ріки і поля...
Петриківка світанкова
Кожне серце звеселя.
І ясніше сонце світить,
Й знов зозуля нам кує...
Світ у цих прекрасних квітах
Україну впізнає.

Намалювала Наталя Кохаль

ВІСЛА

МАТЕМАТИКА

Написала Ольга Савченко-Гнатюк

Йде стежиною лисичка,
З нею три її сестрички.
Дятел стукає, рахує:
Скільки лісом їх прошкує?

$$\square + \square = \square$$

Галасують п'ять співців,
Троє чистять пір'я.
Скільки сіло горобців
На зелене гілля?

$$\square + \square = \square$$

Є у котика і киці
П'ять горняток на полиці
І дві мисочки для супу.
Скільки посуду укупі?

$$\square + \square = \square$$

Намалювала Олена Коркіщенко

Мали бджоли п'ять хатин.
Ще одну зробив Мартин.
І замислився ведмідь:
Скільки ж вуликів стоїть?

$$\square + \square = \square$$

Нам пишуть...

До Головної Управи СУА, редакції журналу «Наше Життя» і всього членства!

Зі щирою подякою звертаюся до Вас усіх за численні привіти і побажання виздоровлення, які я одержала під час моєї недуги.

З великою приємністю я перечитувала журнал «Наше Життя» про Вашу працю для нашої Батьківщини. Я надзвичайно захоплена нашим журналом! Чудово редагований! Таке багатство дуже цікавого матеріалу! Не пам'ятаю так добре редагованого журналу!

Безмежно радію тим, що повстають нові відділи СУА, що горнеться нове членство до відділів.

Бажаю Вам усім того задоволення і приємності, які я одержала у праці для громад, де б вони не були, а спеціально для України!

Ольга Тритяк,
Почесна членка СУА.

Guidelines for Submitting Photographs to Our Life

- 1. Renaming your photos.** Please do not send photos named JPG126XYZ324 or something similar. ALL photos should be renamed and numbered, preferably in the sequence you would like them to appear in article. For example, #1 Branch 489, #2 Branch 489, #3 Branch 489, or some other system that makes it easy to identify what the photos are intended to illustrate and where they belong.
- 2. Captions.** Please type a caption for each photo and provide this information at end of your article. Number each caption so that it corresponds with the photo it describes.
- 3. Photo credits.** Please give credit where credit is due and let us know name(s) of photographer(s).
- 4. Look at your photo before sending.** Please pick photos carefully and really look at what you are sending before you send. We generally will not publish photos that show lots and lots of backs of heads blocking the view of whatever or whoever was meaningful or important. We also reserve the right not to print photographs that are fuzzy or otherwise technically unacceptable.
- 5. Technical matters.** Digital photography is sometimes wonderful and sometimes disastrous, and digital cameras are not created equal. Neither are cell phone cameras. Some simply take better photos than others. Please note that what might look fine on your telephone or computer screen may look washed out or fuzzy when transferred to paper. The worst of the worst are images copied from Facebook or other internet sites and pasted into emails or Word documents. Each copy and paste operation dilutes the resolution of the image and makes it fuzzier. If the camera or cell phone used to take the photo in the first place produced a low-resolution picture to begin with, each successive generation of the picture is worse.

Photo "resolution" is measured in something called DPI (dots per inch). The higher the number, the better the picture looks on paper. The ideal resolution for photographs printed on glossy paper like the paper used for *Our Life* is 300 dpi, and this is the dpi recommended by Marie Duplak of Computoprint, the outfit that has been printing *Our Life* since the 1970s. Most of the photos we receive have a significantly lower resolution, not because photographers are bad people but because most people don't know (and don't really even need to know) the relationship between resolution and print. I didn't know most of this either, so I asked experts (thank you Zoriana, Roma, Tania, Ilona, Mariyka, Petro, and Drago).

Thank You

MASHA ARCHER

'maria muchin'

Available at...

Ukrainian Museum Gift Shop
222 East 6th Street
New York, NY 10003
212-228-0110 • 212-228-1947

Meet Masha in the San Francisco
Opera Gift Shop
Friday September 11
thru Sunday December 13
Open during all performances
San Francisco Opera
301 Van Ness Avenue
San Francisco, CA
(415) 864-3330

Available online...

www.masha.org • RubyLane/mashaarcher
Etsy/MashaArcher • Ebay/mashabay

masha archer design studio • san francisco • 415.861.8157 • www.masha.org

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ СУА

Анна Кравчук, Ірина Куровицька

Маріянна Заяць – голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Рома Шуган
Христина Бойко
Софія Геврик
Роксоляна Мисило
Ірина Бучковська
Дарія Дроздовська
Зоряна Гафткович
Оксана Антонюк
Віра Кушнір
Марія Андрійович

- 1-ша заступниця голови
- 2-га заступниця голови для справ організаційних
- 3-тя заступниця голови для справ культури
- 4-та заступниця голови для справ зв'язків
- протоколярна секретарка
- кореспонденційна секретарка
- секретарка комунікацій
- скарбник
- фінансова секретарка
- вільна членка

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Віра Андрушків
Галина Генгало
Галина Романишин
Ксеня Раковська
Дозя Кріслата
Любомира Калін
Уляна Зінич
Марія Кейд
Орися Зінич
Оля Черкас

– Дітройт
– Філадельфія
– Нью Йорк
– Нью Джерзі
– Огайо
– Чікаго
– Нова Англія
– Центральний Нью Йорк
– зв'язкові віддалених відділів

РЕФЕРЕНТУРИ

Лідія Білоус
Святослава Гой-Стром
Хризанта Гентиш
Анна Кравчук
Ольга Дроздович
Оля Мовчан-Новак

- суспільної опіки
- виховна
- мистецтва і музею
- стипендій
- архівар
- вільних членок

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Оксана Фаріон
Марія Томоруг
Рената Заяць
Ярослава Мулик

Оксана Скипакевич Ксенос
Лідія Слж
Тамара Стадниченко

- голова
- членка
- заступниця членки
- заступниця членки
- парламентарист
- головний редактор журналу "Наше Життя"
- англомовний редактор

**СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА
UNWLA, INC. SCHOLARSHIP /
CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM**
171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212)228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

*“Взори вишивок домашнього промислу на Буковині”. Надіслала Оріся Зінч.
Examples of cottage industry embroidery from Bukovyna. Contributed by Orysia Zynycz.*